

LETO
YEAR 42

misli

THOUGHTS

MAJ 1993

Naslovna slika: Takih cvetk okrog oltarja v slovenski cerkvi v Kew je Marija Pomagaj najbolj vesela . . .

+ + +

ZA STOP PRESS naj tu oznanim novico, da bomo v juniju dobili iz Ljubljane obisk. Med nas bo prišel za nekaj skromnih dni DR. PETER VENCELJ, Sekretar za Slovence v svetu. Njegova služba je nadomestila ministra za izseljence v prejšnji vladi. Sicer je nam Slovincem v svetu prav vseeno, kakšen naslov ima oseba, ki naj se zanima za nas in naše probleme. Važno je, da se res zanima in doma pri vladi zastavi za nas svojo odgovorno besedo. Spored obiska je v rokah odpravnik poslova v Canberri. Gost bi rad v kratkem času (okrog deset dni) videl čim več in srečal čim več naših ljudi.

Kako vse drugače prihaja zdaj med nas od slovenske vlade poslana oseba. Prihaja za vse in za vse enako. Nihče ni privilegirani, nihče ni kot manjvreden prezrt in to mi je najbolj všeč. Kako je bilo v času eno-umja, še veste. Še SIM je imela med nami zaznamovane tiste, s katerimi se med obiskom ni družila, katerim ni prinesla pozdrava domovine. Seveda je tudi ona zdaj drugačna, a led, se mi zdi, le še ni prebit. Ne želim nikomur jemati delovnih mest, a kako drugače sproščeno bi sprejeli poslanca Matice, ki s starim načinom delovanja ne bi bila obremenjena.

Zato bo dr. Peter Vencelj nekako bolj naš, četudi ne bo pripeljal s seboj Kolednikov, da bi si z njimi utiral pot med avstralske Slovence.

— Urednik in upravnik

KNJIGE! KNJIGE! KNJIGE!

Poština v ceni knjig ni vključena, če vam jih moramo poslati po pošti.

UČIMO SE SLOVENSKO – I. del – Odlična metoda pouka mladine osnovnih šol – Melbournske učiteljice Draga Gelt, Magda Pišotek in Marija Penca – Cena 10 dolarjev. Res koristen dar mladim znancem.

UČBENIK SLOVENSKEGA JEZIKA. I. DEL (SLOVENIAN LANGUAGE MANUAL. PART I. Cena 12 dolarjev. Žal je drugi del pošel in nove izdaje najbrž ne bo. Slovenian Research Center of America.

SLOVENSKO SLOVSTVO – BERILO (SLOVENIAN LITERARY READER) – A. L. Ceferin (ed.) – Cena 11 dolarjev.

SLOVENSKE NARODNE PESMI – SLOVENIAN FOLK SONGS – A. L. Ceferin (ed.) – Cena knjižice z audio-kaseto vred 6 dolarjev.

THE SLOVENIANS FROM THE EARLIEST TIMES – V angleščini je napisala slovensko zgodovino Draga Gelt. S številnimi slikami opremljena knjiga je izšla v Melbournu. Cena 22 dolarjev.

OBRISI DRUŽBENE PREOSNOVE – Knjiga zanimivih esejev Dr. M. Kremžarja (Argentina) o preosnovi družbe. Cena 10 dolarjev.

LJUDJE POD BIČEM – Trilogija izpod peresa Karla Mauterja iz življenja v Sloveniji med revolucijo in takoj po njej. Zares vredna branja. Zadnje izdajo v štirih knjigah dobite za ceno 35 dolarjev.

STALINISTIČNA REVOLUCIJA NA SLOVENSKEM, II. del. – Zanimiva študija razvoja dogodkov 1941 – 1945 v Sloveniji. Spisal Stane Kos. Cena 27 dolarjev. (Cena za prvi in drugi del skupaj je 40 dolarjev.)

ŠKOF ROŽMAN, I., II. in III. del. – Obsežno delo dr. J. Kolariča, podprto s številnimi dokumenti. Cena vseh treh zajetnih knjig skupaj je 40 dolarjev. Samo zadnja knjiga (III. del) je 28 dolarjev.

POLITIKA IN DUHOVNIK – Zanimivo domače pisano avtobiografija pokojnega izseljenskega duhovnika v Angliji Msgr. Ignacija Kunstlja. Cena 3 dolarje.

TEHARJE SO TLAKOVANE Z NAŠO KRVJO – Izjave prič o teharskih dogodkih v letu 1945 po končani revoluciji. Cena 4 dolarje.

PISMA MRTVEMU BRATU – Topli spomini na brata – Avtor je duhovnik lazarist Franc Sodja – Cena 12 dolarjev.

PRED VRATI PEKLA – Duhovnik lazarist Franc Sodja opisuje v živo življenje v ljubljanskih zaporih po končani vojni. – Cena 8 dolarjev.

JESENSKO LISTJE – Prva pesniška zbirka adelaidskega pesnika Ivana Burnika – Legiša. Ves dobiček je namenjen ljubljanski otroški bolnišnici. Cena 10 dolarjev.

misli (THOUGHTS) Religious and Cultural Monthly in Slovenian language. Informativni mesečnik za versko in kulturno življenje Slovencev v Avstraliji + Ustanovljen (Established) leta 1952 + Published by Slovenian Franciscan Fathers in Australia. Izdajajo slovenski frančiškani v Avstraliji + Urejuje in upravlja (Editor and Manager) Fr. Basil Valentine, O.F.M., M.B.E., BARAGA HOUSE, 19 A'Beckett Street, KEW, Vic. 3101 – Naslov: MISLI, P.O.Box 197, KEW, Vic. 3101 + Tel.: (3)853 7787 – Fax (03)853 6176 + Naročnina za leto 1993 je 10.– dolarjev, izven Avstralije 18.– dolarjev, letalsko s posebnim dogovorom + Naročnina se plačuje vnaprej + Poverjenišvo za MISLI imajo vsa slovenska verska središča v Avstraliji + Rokopisov ne vračamo + Dopisov brez podpisa uredništvo ne sprejema + Za objavljene članke odgovarja pisec sam + Stava in priprava strani (Typing and lay-out): MISLI, 19 A'Beckett Street, Kew, Vic. 3101 + Tisk (Printing): Distinction Printing Pty. Ltd. (Simon Špacapan), 164 Victoria Street, Brunswick, Victoria 3056 – Tel.: (03)387 8488 – Fax: (03)380 2141

Božje misli in človeške

Leto

42

Št.

5

MAJ 1993

Materi — P. Bazilij — stran 97
Molitev k Mariji — stran 98
"O ti Kraljica majnika..."
— D. — stran 99

Pozdrav pred odhodom
— Alfi Nipič — stran 100
Janez Pavel II. Slovencem
Predsednik RS papežu
— stran 101

Marija pomaga duši v raj
— Po stari ljudski legendi
Vlado Klemenčič — stran 104
+ Petru Košaku v spomin
Pismo Berta Pribca za 3EA
O Košaku pesniku Ivanka Škof
— stran 105

Samo v slogi je bodočnost!
— Sr. Francka Žižek (v Rafaelu)
— stran 107

Središče svete Družine, Adelaide
— P. Janez — stran 108

Izpod Triglava — stran 110
Edinost, sreča, sprava...
Bog je, ki odpušča
— P. Tone — stran 112

Središče svetih Cirila in Metoda,
Melbourne — P. Bazilij — stran 114

Dve novi znamki
— Janez Primožič — stran 116

Moje celice — zapiski iz zaporov
— Jožko Kragelj — stran 117

Naše nabirke — stran 117
Letošnji spored SIM — stran 118

Središče svetega Rafaela, Sydney
— P. Valerijan — stran 120

Z vseh vetrov — stran 123
Kotiček naših mladih — stran 124

Križem avstralske Slovenije
— stran 125

Pa spet nekaj uvoženega iz
Republike Slovenije — stran 128

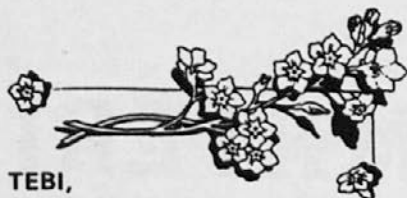
MATERI

KOLIKO sem jih že srečal v življenju! Mladih mamic v prvih letih družinskih skrbi, ki jih skriti ne more njih materinski pogled. In starih, sključenih mater, ki jim je teža pregaranih dni in prečutih noči zgubala obraz in posrebrila lase. Takih, ki so mi z blaženim smehljajem na licih pripovedovale o vojih malčkih: kakor angelčki krog Marije na podobah so se dranjali okrog nje. In drugih, katerih sad je že dorastel ter se razkropil od doma. Materine misli jim slede na vseh potih, pa naj gredo še tako daleč, prav na konec sveta. Še vedno jih gleda kot nebojlenke, ki jih je privijala na prsi in jim poljubljala kodrasto glavico. Zato je beseda o njih topla kot pomladni vetr. O usakem ve povedati kaj lepega, tudi o tistem, ki tega ne zasluži. Vsakemu zida gradove v oblake ter mu želi samo srečo — če jo res doseže, so otrokovi uspehi tudi materini uspehi.

Mati bi težko rekla o svojih kaj slabega. In če potoži, da si olajša ranjeno dušo, so njene oči napolnjene s solzami, ki se mi zde kot molitev. Sina je imela, morda hčera, morda več sinov in hčera. O, kako jih je ljubila in učila prav živeti! Pa so zavrgli njeno ljubezen in pozabili na njene nauke. Nič več se ne zmenijo zanjo, v tla so poteptali njena materinska čustva... Si že kdaj skušal tolažiti zapuščeno in zagrenjeno mater? Kaj ti ni zakrvavelo srce in si z njo občutil uso krivico, ki so jo naredili njeni oropani duši?

Da, koliko sem jih že srečal v življenju. Naj so srečne ali v skrbeh potrte, bogate ali revne, eno imajo vse skupno: matere so. Ko govoriš o njih otrocih, jim oči zažare v prečudnem ognju, ki ga ne najdeš pri nobenem drugem bitju. Topla milina sije iz njih kot neslutena sanja, ki je ne moreš prenesti na platno in ne zlititi v stavek. Vsak poskus ostane le dih, resnici komaj podoben. Mati, o mati, kdo te razume v tem mrzlem svetu, ki tvojega poslanstva ceniti ne zna in ga ne bo znal nikoli! Ko bi ga, bi samo zato prenehali s sovraštvom in vojno, da bi tebi prizanesli solze nad sinovi, ki jih požirajo bojne poljane. Kajti več je vredna materina ljubezen kot vse, za kar se tolčejo brez prestanka. Materina ljubezen bi svetu vrnila mir; konference ga ne bodo, še manj kri in solze...

Nad uso to množico misli o materi pa se v meni dviga podoba, ki mi je izmed vseh v življenju najbolj živa in ljuba ter na sleherni materinski dan še zlasti oživi — podoba m o j e matere. Počiva že v grobu, toda njen topli pogled ni umrl z njo. Bliže mi je njen smehljaj zdaj kot je bil kdaj koli v življenju. Kakor včeraj se mi zdi trenutek, ko sem jo prvič zavestno

TEBI,
Mati vseh ljudi in vseh narodov,
vdano zaupamo vse človeštvo,
z vsemi njegovimi stiskami in upi.
Ne dopusti, Marija,
da bi mu pojemale
luč prave modrosti!
Vodi ljudi pri iskanju svobode
in pravičnosti za vse!
Usmeri korake vseh na pot miru!
Pomagaj, da vsi najdejo Kristusa
– Pot, Resnico in Življenje.
Podpiraj nas, o Devica Marija,
na naši poti vere
in nam izprosi milost zveličanja!
O dobrotljiva,
o milostljiva,
o blagoslovljena
božja in naša Mati **MARIJA!**
/Papež Janez Pavel II./

razžalil in ji privabil solze v oči, ki so me premagale: vrgel sem se ji v naročje, priznal svoj greh in jo prosil odpuščanja. Kako nežno me je objela in vse je bilo pozabljeno.

Gledam jo v trenutku, ko sem ji razodel svojo namero, da se bom daroval Bogu. Vem, da je vsa leta mojega življenja molila v ta namen, a to minuto se mi je zdel njen obraz kakor Marijin pod križem: sladak in grenak obenem, žrtvujoč najdražje, kar ji je Bog dal in ji zopet jemlje. Nikdar ne bom pozabil zadnje noči pod domačo streho pred odhodom v samostan. Mati je mislila, da že spim. Pristopila je tiho k mojemu ležišču, se sklonila nadme ter me pokrižala na čelo, usta in prsi. Njena topla solza je kanila na moj obraz in nad seboj sem zaslišal rahli šepet materinih ustnic: "Sinko, Bog s teboj! . . ." Še imam v spominu dneve vojnih grozot, ko je trepetala za sina-vojaka, jokala in dvigala roke v molitvi zanj. Vem, da je podvojila svoje prošnje od dne, ko sem moral v tujino ne da bi ji mogel še enkrat snisniti roko in ji poljubiti vela lica. In v dnu srca čutim, da je name mislila v svoji poslednji uri, ko je umirala sama daleč od mene ter nihče domačih ni smel stati ob njeni smrtni postelji . . .

Mati, mamica moja! Kje na svetu je človek, ki bi ti bil enak? Kakor izpeta pesem se mi zdiš. Nikoli več je ne bom slišal, a njeni zvoki so ostali v moji duši kot veličastni spev ljubezni. Ljubezen pa je večna.

P. BAZILIJ

Slovensko
narodno
svetišče:
bazilika
**MARIJE
POMAGAJ**
na Brezjah

..O TI KRALJICA MAJNIKA.."

KO je bil sveti Janez Vianney star štiri leta, mu je mati podarila kipec Matere božje. Ob tem kipu, ki ga je iz lesa izrezljala roka preprostega podobarja, je bil sveti Janez kot otrok nepopisno srečen. Dostikrat so ga videli, kako je v kakšnem kotičku postavil Marijin kip na stolček in pred njim kleče molil. "Oh, kako rad sem imel ta kip!" je dejal svetnik sedemdeset let pozneje. "Ne ponoči ne podnevi se nisem mogel ločiti od Marije in nisem mogel mirno spati, če nisem imel tega kipa poleg sebe v postelji. Ljubezen do Matere božje nosim najdlje v svojem srcu; ljubil sem jo, še preden sem jo spoznal."

Pozneje, ko mu je bilo okrog trinajst let, je sveti Janez Vianney dobil od neke redovnice škatico s kipcem Matere božje. Ko je čez nekaj dni s starejšim bratom kopal v vinogradu, je imel s seboj tudi to škatico z Marijo. Poljubil je Marijin kipec in vrge! škatico z njim nekaj korakov predse. Tako je delal ves dan in med delom mislil na Marijo ter jo prosil pomoči in prav nič ni zaostajal za svojim močnejšim bratom. Celih osem dni sta tako delala. Janez je svoj uspeh pri delu pripisoval Marijini pomoči in nekega večera rekel materi: "Imejte vedno trdno zaupanje v Marijo! Danes sem jo prisrčno prosil, pa mi je prihitela na pomoč. Vedno sem bil vstric brata in čisto nič nisem utrujen."

Marsikdo izmed nas bi lahko povedal kakšno podobno zgodbo iz svojega življenja, zlasti iz svoje mladosti. Tudi nam so bile ljube Marijine podobice, slike in kipi. Lepi so nam bili njeni prazniki, še preden smo

dojeli njih vsebino. Drage so nam bile Marijine cerkvice, romanja na Marijina božja pota, pa naj bo na Brezje ali h kateremu izmed mnogoštevilnih Marijinih svetišč. Enako ali še bolj ljubo nam je vse to tudi danes, zlasti nam v svetu, ker mnogo tega nimamo.

Predvsem pa se verno slovensko srce vsako leto veseli meseca maja s "šmarnicami". "Šmarnice", ta prisrčna pobožnost na čast Kraljici majnika, se že nad sto let vrši po naših cerkvah, kapelicah in domovih.

Kakor je ljubezen in otroška vdanost do matere najlepše znamenje dobrih sinov in hčera, tako je ljubezen do Marije in čiščenje, ki ji ga izkazujemo, zelo zanesljivo znamenje vernega katoliškega človeka. Ljubezen do Marije in močno zaupanje v njeno pomoč je sploh značilna poteza vseh zveličanih v katoliški Cerkvi. In pravzaprav je to čisto naravno. Če je sam Bog Marijo ljubil – in jo še ljubi – ter jo povišal nad vsa ustvarjena bitja, je nujno, da častijo Marijo vsi oni, ki Boga poznajo iz razodetja in slavijo njegova dela. Marija sama je izpovedala: "Ozrl se je na nizkost svoje dekle in velike reči mi, je storil On, ki je mogočen in je njegovo ime sveto." (Lk 1, 48 - 49). Ali ni Bog po prerokih napovedoval ženo, ki bo dala svetu Odrešenika? In ko je prišla polnost časov, ali ni Bog k Mariji poslal nadangela Gabrijela, ki ji je spoštljivo naznanil čast, s katero jo je odlikoval troedini Bog? Visoka naloga Matere božje, za katero je bila Marija izbrana, in pa obilje milosti, s katero je bila njena duša ozaljšana, je navdajala nebeškega poslanca s spoštovanjem pred nazareško Devico. "Zdrava, milosti polna, Gospod s teboj, blagoslovljena ti med ženami!" (Lk 1, 28) Vsa krščanska zgodovina, Bog in človeštvo, nebo in zemlja častijo Devico Marijo.

Marijina veličina pa je tudi v tem, da se je izkazala vredna izrednih časti, s katerimi jo je bil Bog obdaril. Božje besede in naročila so našla srce Matere božje odprto in pripravljeno, da jih sprejme in izpolni. Zato je bila vredna, da se je druga božja oseba – Beseda v njej učlovečila, postala človek. In kakor je bila kot mati s svojim Sinom, našim Odrešenikom, združena v življenju in trpljenju, tako je tudi sedaj z njim združena, ko prosi Očeta za grešno človeštvo. Kakor je še vedno mati Odrešenikova, tako je še vedno priprošnjaica vsem, katere je njen Sin odrešil. Zato bo tudi nam

pomagala, da bomo v sebi gojili željo po Bogu, da bomo hrepeneli po božjem življenju in da se bomo za to z vsemi močmi trudili.

V nekem velikem mestu je na vogalu ulice stala slepa deklica in prosila vboğaime. Da bi čimveč nabrala, je pela. Toda njeno petje je bilo revno in le tu in tam ji je kdo mimoidočih stisnil kak novčič v roke. Mimo je prišla slučajno tudi slavna pevka. Ko je videla ubogo slepo deklico, se ji je zasmilila, Stopila je k njej in namesto nje začela peti ter s svojim krasnim glasom privabila množico ljudi. Slepa deklica je dobila ta dan več milodarov kot kdaj koli v življenju.

Podobno je tudi z našimi molitvami, ki bodo bolj gotovo uslišane, če z nami moli Marija, Kraljica Majnika, katere prošnja vse velja. Če o apostolih beremo, da so enodušno vztrajali v molitvi z Marijo, materjo Jezusovo (Apd 1, 14), potem nam mora biti jasno, da bomo tudi mi ob Marijini roki najbolj varno prišli k Bogu. Bodimo srečni, da imamo takšno Mater in v mesecu maju poživimo svojo ljubezen do Matere božje ter zaupanje v njeno priprošnjo. Častimo Marijo v dejanju in posnemajmo njene čednosti – zlasti ponižnost in pokorščino, čistost in gorečnost – za slavo božjo!

D.

DRAGI PRIJATELJI!

Kar nekako s težkim srcem se odpravljam na pot domov v Slovenijo. Prišel sem k Vam v daljno Avstralijo, ki je nisem poznal – a toliko prijaznih ljudi sem srečal v tej Vaši deželi, da sem se počutil kakor doma. Ker ste tako daleč, kot zdaj razmišljam, se mi zdi, da marsikoga ne bom dolgo dolgo videl.

Ko sem se pripravljaj priti med Vas, so mi rekli, naj pridem za nekaj mesecev, pa se mi je zdelo čudno. Zdaj razumem tudi to. Razdalje. Kar je pri nas v Sloveniji za vogalom, je pri Vas oddaljeno pol ure z avtomobilom.

Prijetno mi je bilo pokramljati z ljudmi, kot sem imel priliko pred in po slovenski maši v Sydneyu, pa seveda po vseh klubih, kjer sem prepeval. Srečaval sem prijatelje in znance, ki jih nisem videl desetletja.

*Jepo vas pozdravjam
in zelim obilo uspehov
ob poslušanje moje
glasbe*

Bog z vami

Alfi Nipič

In zelo mi je bilo všeč, ko so mi skoraj povsod rekli, da so prišli h koncertu tudi taki, ki že po deset let ni so bili na klubskih prireditvah.

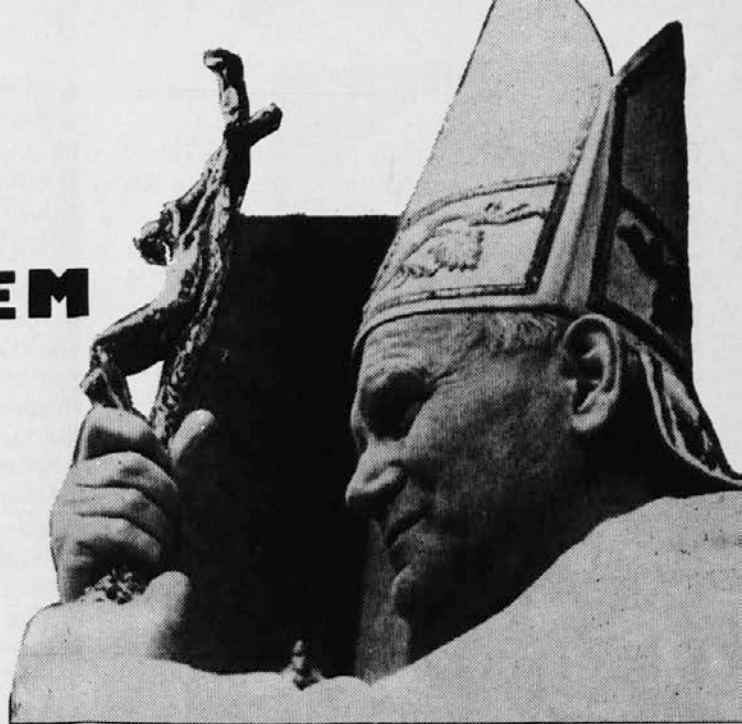
Veliko prepevam za Vaše rojake po Nemčiji, Avstriji in Švici, a priznati moram, da nimajo nikjer tako lepih shajališč, kot sem jih videl tukaj. Še posebej sem bil presenečen nad lepo urejenim Domom počitka v Melbournu, kjer sem prenočeval. Vem, da na starejše marsikje po svetu pozabijo.

Res nisem videl vsega po Avstraliji, a kar sem videl, mi je bilo zelo všeč. Zdaj ob odhodu želim vsem Slovincem širne Avstralije obilo zdravja in osebne sreče in Bog daj, da se še kdaj vidimo tudi doma.

ALFI NIPIC

JANEZ PAVEL II. SLOVENCEM

Da ustrezem prošnjam nekaterih bralcev, objavljam celotno besedilo papeževega in Kučanovega govora ob priliki obiska predsednika Republike Slovenije v Vatikanu. Gotovo bom s tem ustregel tudi drugim bralcem Misli, ne le prosilcem.- Ur.

Gospod predsednik!
Izražam Vam najprej najpristronejšo dobrodošlico in se Vam zahvaljujem za vpludne besede, ki ste mi jih namenili.

Vašega današnjega obiska sem posebej vesel ne samo zato, ker je to prvi obisk predsednika svobodne in neodvisne države Slovenije pri Apostolskem sedežu, ampak tudi zato, ker izraža in potrjuje starodavne vezi vere, ki povezujejo večino slovenskega ljudstva s katoliško Cerkvijo.

Slovenski narod, dedič tisočletne nelahke zgodovine, danes živi čas velikih pričakovanj in upanj. Čeprav je močno branil svojo lastno kulturno identiteto, je dolga stoletja ostal v senci večjih držav; nasprotno pa danes priteguje nase pozornost mednarodne skupnosti s svojo značilno politično in institucionalno podobo.

Slovenija brez dvoma ni prišla nepripravljena do tega zgodovinskega cilja. Če je izbrala nelahko pot popolne samostojnosti in se pri tem soočala z nemajhnimi problemi pravnega, družbenega in gospodarskega reda na notranji in mednarodni ravni, je to storila zato, ker ve, da more na tej novi poti zastaviti bogastvo zrele politične sposobnosti, skupaj z zavestjo o svoji kulturi, o svoji vernosti, o svoji umetnosti, o svojih tradicijah, skratka skupaj s tisto dediščino vrednot, ki nek narod oblikujejo še pred pravno in politično ureditvijo.

Gre za izbiro, ki jo Cerkev jemlje na znanje z dolžnim spoštovanjem. Narodne identitete predstavljajo same po sebi veliko bogastvo tudi – in morda še bolj – v svetu, kot je naš, ki je ob medsebojni bližini narodov poklican k vedno tesnejšemu sodelovanju.

Slovenija, kakršna se kaže iz svoje sedanje Ustave,

tudi ve, da je državna samostojnost pomembna, ne pa absolutna vrednota. V pretekli in nedavni zgodovini, pa vse do naših dni se je domoljubje premnogokrat izrodilo v zaprte in napadalne nacionalizme, prinašalce solzá in krvi.

To je torej odločilen izziv zgodovinskega trenutka, ki ga živi človeštvo. Da ne bi ponavljali napak, ki so v preteklosti boleče obteževali evropsko in svetovno zgodovino, je treba močno poudariti, da so ljudje z njihovim neodtujljivim dostojanstvom še pred narodnimi interesi in da je nad posebne tradicije posameznih človeških skupin postavljena vesoljna skupnost, ki jo je treba graditi v pravičnosti, solidarnosti in miru. "Vsaka skupnost se mora ozirati na potrebe in upravičene težnje drugih skupnosti ter celo na skupno blaginjo človeške družine" (Koncilski dokument Cerkev v današnjem svetu, 26). Če se na to pozablja ali če se oddaljuje od tega gledanja na človeško zgodovino, se tvega, da bo znova prišlo do nevarnih scenarijev bratomorne vojne, kot so tisti, ki sejejo smrt v balkanskih predelih in v drugih delih sveta.

Gospod predsednik! Rad bi povedal, da cenim izbire, ki so bile značilne za politiko Slovenije pri njenem začetku kot neodvisne države. Odločno je stopila na pot miru in mednarodnega sodelovanja. Njena politična podoba je podoba pravne in socialne države (prim. 2. člen Ustave). Program, ki si ga je zastavila, je izgradnja take države, v kateri bodo spoštovane človeške pravice in bodo zagotovljene temeljne svoboščine; v kateri ne bo nikomur manjkalo to, kar je po-

trebno za dostojanstveno življenje; v kateri bodo varovane in cenjene narodne manjšine in v kateri bo vsakomur dano doprinesiti lasten prispevek k skladnemu razvoju dežele, v demokratičnem in mirnem prizadevanju.

Vendar pa, kot kaže izkušnja, uresničenje še tako dobro sestavljenega načrta ni brez težav in ovir. Od vseh se torej zahtevata dobra volja in smisel za skupno dobro; posebej se zahteva skladno stekanje kulturnih in družbenih sil dežele, ki se morajo čutiti poklicane dati dejaven doprinos k izgradnji nove državne stvarnosti, čeprav v spoštovanju lastne izvirnosti.

Cerkev je pripravljena izpolniti svojo nalogo. Njena pripravljenost sledi usmerjenosti, ki jo je pred tridesetimi leti začrtal drugi vatikanski cerkveni zbor v konstituciji "Veselje in upanje", ki njeno vlogo v družbi označuje takole: "Posebno poslanstvo, ki ga je Kristus zaupal svoji Cerkvi, sicer ni političnega, gospodarskega ali družbenega reda; cilj, katerega ji je določil, spada namreč v verski red. Toda prav iz tega verskega poslanstva samega pritekajo naloge, luč in moči, ki morejo pomagati k temu, da se človeška družba gradi in utrjuje v skladu z božjo postavo" (CS 42).

Slovenija, ki je v svoji Ustavi uzakonila ločitev med državo in verskimi skupnostmi (prim. 7. člen Ustave), ve, da lahko računa na dejavno sodelovanje katoliške skupnosti, ki ne zahteva zase nobenih privilegijev in se ne sme vmešavati v področja, za katera ni pristojna. Ko se Cerkev v mejah družbene ureditve, ki je v veljavi, poslužuje s pravomočnimi dogovori zakonjenih možnosti, ne išče drugega, kakor le svobodo pri označevanju evangelija. Prostor, ki ga zahteva zase, ni prostor oblasti, ampak služenja, kajti njen cilj je pomaga-

ti ljudem do srečanja z Bogom. Ona družinam kaže skrivnost edinosti, mladim pa globok smisel življenja; blizu je bolnikom in gre naproti ubogim; hoče vzgajati za mir in prezeti s tem duhom vse izraze življenja naroda; hoče dati razumeti, da je nujno potrebna solidarnost in da je vsako človeško življenje sveto.

Gospod predsednik! To je svojstven doprinos, ki ga Cerkev želi dati deželi, katere najvišji predstavnik ste Vi. Cerkev nima nobenih političnih ambicij, ampak usmerja svoje prizadevanje za evangelizacijo ter uporabo njej lastnih pastoralnih struktur v skupno dobro vseh prebivalcev. Med temi strukturami bi rad posebej omenil kulturne in vzgojne ustanove, najprej pa zaslužno Teološko fakulteto v Ljubljani.

Ko se Vam ob koncu zahvaljujem za Vaš obisk, želim, naj bi se v odnosih med Cerkvijo in državo Slovenijo še bolj utrdila perspektiva vzajemnega spoštovanja in iskrenega sodelovanja, morebitne probleme pa naj bi reševali z vedrim in konstruktivnim dialogom.

Gospod predsednik! Prosim Vas, da posredujete te moje misli Vašemu narodu. Naj Slovenija tudi po moralnem doprinosu krščanske skupnosti premosti neizogibne težave sedanjega "preporoda" in dosega vedno višje cilje pristne demokracije in omike. Na ves slovenski narod kličem božjo pomoč in varstvo deviške Božje Matere ter mu zagotavljam svojo gorečo molitev za to, da bi bič vojne ostal daleč od Slovenije.

Pridružim se skupni prošnji verujočih h Gospodu, da bi kmalu prišlo do poštenega in pravičnega miru na vsem balkanskem ozemlju.

Te želje spremlja moj blagoslov.

PREDSIEDNIK RS

PAPEŽU

Vaša Svetost,

v imenu slovenskega naroda in države Slovenije vam za Vaše delo, ki ga opravljate z željo, da bi med ljudmi zavladala mir in blaginja, izražam globoko spoštovanje. Najiskreje se Vam zahvaljujem za sprejem na današnji obisk. Prepričan sem, da je prvi obisk predsednika mlade Republike Slovenije pri Vaši Svetosti potrditev globokega prijateljstva in spoštovanja med Republiko Slovenijo in Svetim sedežem, kakršno se je izpričalo že v prelomnih dneh življenja naše mlade države in še posebej v času velikih preizkušenj pred njenim mednarodnim priznanjem. Za Vašo načelnost in naklonjenost, s katero je Vatikan prej kot katera koli druga država priznal Slovenijo in s tem pravico slovenskega naroda do samoodločbe, smo Vam iskreno hvaležni.

Slovenija izjemno ceni Vaša prizadevanja za mir na svetu in Vaš prispevek k reševanju zapletenih problemov sodobnega sveta, posebej tudi tragičnih razmer na Balkanu oziroma v državah nekdanje Jugoslavije. Pravočasno priznanje Republike Slovenije s strani Vatikana, ki so ga verniki in državljani Republike Slovenije sprejeli kot znak globokega in naklonjenega razumevanja ljudske volje ter temeljitega poznavanja razmer pri nas, je bilo izjemnega pomena tako za proces mednarodnega priznavanja naše države in preprečevanja stopnjevanja konfliktov na naših tleh, kakor tudi za krepitev načelnih stališč do jugoslovanske krize v mednarodni politiki.

V zadovoljstvo mi je, da lahko Vašo Svetost obvestim, da so odnosi med državo in Cerkvijo v Republiki Sloveniji urejajo v skladu z načeli vzajemnega spoštovanja. Vsa odprta vprašanja so na dobri poti, da bodo rešena demokratično, ob spoštovanju človekovih pravic ter v korist strpnega sožitja vseh verujočih in drugače mislečih ljudi v naši družbi. Mlada slovenska država si bo prizadevala v polni meri uveljaviti načela pravne države, napisana v Ustavi, in v tem okviru omogočiti Rimsko-katoliški Cerkvi, da živi in deluje znotraj naših meja kot del univerzalnega svetovnega občestva.

Hkrati Vam izražam iskreno zadovoljstvo, ker tudi Cerkev z razumevanjem in poslušom pristopa k problemu, s katerimi smo soočeni.

Vaša Svetost, želel bi posebej poudariti tudi naše spoštovanje prizadevanj Rimsko-katoliške Cerkve za varovanje izročil jezika in kulture delov slovenskega naroda, ki živijo kot manjšine v Italiji, Avstriji in na Madžarskem. Skozi zgodovino se je Cerkev na naših tleh pravično opredelila proti raznarodovalnim pritiskom in prepričani smo, da bo branila pravice nacionalnih manjšin tudi v prihodnje.

Razvejane humanitarne dejavnosti Svetega sedeža in ustanov Rimsko-katoliške Cerkve širom sveta tudi v naši državi lajšajo skrb za številne begunce iz Bosne in Hercegovine in drugih zaradi vojne prizadetih in ogroženih območij. Zagotavljamo Vam, da se je Slovenija po svojih močeh vselej pripravljena aktivno vključevati v procese, ki naj čimprej zagotovijo mir v Bosni in Hercegovini, saj gre za konflikt, ki zagotovo ne ogroža le držav v neposredni sosesčini, ampak ogroža mir in varnost evropske celine in vsega sveta.

Sodimo, da je prispevek Svetega sedeža na področju varovanja človekovih pravic, varovanja manjšin in verskih svoboščin izjemnega pomena, še zlasti na področju sodelovanja med ljudmi različnih prepričanj

Milan Kučan,
predsednik
Republike
Slovenije

in veroizpovedi. Prepričani smo, da je ekumenizem pomemben sestavni del in celo pogoj uspešnosti integracijskih procesov v Evropi in svetu.

Vaša Svetost, dovolite mi, da Vas ob tem srečanju pristrčno povabim, da uradno obiščete Republiko Slovenijo, ki je postala polnopravna članica mednarodne skupnosti in Organizacije združenih narodov. Vaš obisk bi bil izjemnega pomena za našo mlado državo in njeno vključevanje v svet. Posebej želim poudariti, da se Vašega obiska iskreno nadejajo in veselijo vsi slovenski katoličani, ki bi jim bilo to v veliko zadovoljenje, in vsi državljani Republike Slovenije, ki bi jim bilo v čast, ker cenijo in spoštujejo pozitivno poslanstvo katoliške Cerkve v sodobnem svetu.

Dovolite mi, Vaša Svetost, da Vam še enkrat izrazim odlično spoštovanje v imenu Republike Slovenije in se Vam zahvalim za zadovoljstvo in veliko čast, ki mi je bila podeljena z obiskom pri Svetem sedežu.

Takole pa je ovekovečil Kučana in Peterleta pred papežem ljubljanski karikaturist

Marija pomaga duši v raj

Po stari ljudski legendi
VLADO KLEMENČIČ

GREŠNA duša se je ločila od telesa in prišla pred sodbo. Tam so stali Jezus, Marija, angeli in hudobci.

Marija reče arhangelu Mihaelu: "Ti si sveti Mihael. Stehtaj dušo prvokrat!"

Sveti Mihael prime dušo in jo dene na tehtnico. Vsi hudobci so stopili duši na levo stran, vsi angeli in Marija so stopili duši na desno stran. Sveti Mihael stehta dušo – duša zdrkne v levo stran.

Hudobci so se zasmeli, angeli so zaplakali. Marija je zajokala in prosila Jezusa: "Ljubi sinko, milostljivi! Ne daj duše Luciferju, ne daj duše v pogubljenje! Odpusti ji grehe!"

Jezus ji odgovori: "Ljuba mati, usmiljena! Kako naj duši grehe spregledam? Ko je še na zemlji bila, mnogo zlega je storila. Sedemdesetinsedem let je imela, pa še ni verovala, da mi bo račun dajala."

Še je Marija prosila Jezusa: "Ljubi sinko, milostljivi! Usliši svojo božjo mater! Duša mene je čistila, trikrat v letu se zame postila. Kadar je zvečer zvonilo, me je pozdravila: Češčena si, Marija!"

Tedaj reče Jezus arhangelu: "Ti si sveti Mihael. Stehtaj dušo drugokrat. Komur stehtaš, tistega bo!"

Sveti Mihael prime dušo in jo dene drugič na tehtnico. Vsi hudobci so stopili duši na levo stran, vsi angeli in Marija so stopili duši na desno stran. Sveti Mihael stehta dušo, duša zdrkne v levo stran.

Hudobci so se zasmeli, angeli so zaplakali. Marija je zajokala.

Pa spregovori uboga duša: "O Marija, mati mila, prosi Jezusa zame! Naj mi grehe odpusti, naj v nebesa me pusti!"

Marija je zoper prosila: "Ljubi sinko, milostljivi! Ne daj duše Luciferju, ne daj duše v pogubljenje! Odpusti ji grehe!"

Jezus ji odgovori: "Ljuba mati, usmiljena! Kako naj duši grehe spregledam? Ko je še na zemlji bila, mnogo zlega je storila. Ko je ona mlada bila, mi po krčmah je hodila, tam je plesala, se veselila, vino je čez mero pila, vedno me je žalila. Kadar pa je v cerkev šla, gizdavo se opravila. Sredi cerkve stala, vseokrog je gledala, samo ne na slike svete, samo ne na mašnika. Koderkoli je hodila, nikdar se ni spomnila, nikdar ni pozdravila: Hvaljen bodi Jezus Kristus! Čemu moje je trpljenje, čemu moje odrešenje?"

Še je Marija prosila Jezusa: "Ljubi sinko, milostljivi! Usliši svojo božjo mater! Duša mene je čistila, trikrat v letu se zame postila. Kadar je zvečer zvonilo, zmeraj me je pozdravila: Češčena si, Marija!"

Zopet reče Jezus arhangelu: "Ti si sveti Mihael. Stehtaj dušo tretjokrat! Komur tehtaš, tistega bo!"

Sveti Mihael prime dušo in jo dene tretjič na tehtnico. Vsi hudobci so stopili duši na levo stran, vsi angeli in Marija so stopili duši na desno stran. Sveti Mihael tehta dušo, ne more je stehtati. Sem in tja se je tehtnica nagibala, duša pa je v strahu trepetala.

Tedaj reče Mati božja: "Ti si sveti Mihael. Stehtaj dušo v desno stran! Ne daj duše Luciferju! Stehtaj dušo v desno stran!"

Sveti Mihael odgovori: "O Marija, Mati božja! Kako naj stehtam ubogo dušo? Jaz ji ne morem sam pomagati. Tam hudobci mi stojijo, vozijo goreče brane. S tem pa dušo plašijo, vsa se trese in drhti. Luciferja se boji."

Zajokala je Marija, stopila k tehtnici in tri solze spustila nanjo. Zdaj stehta Mihael dušo še enkrat, duša zdrkne v desni kraj.

Zdaj se je pač Marija razveselila, angeli so se nasmejali. Zatrobili so v nebeške trobente in spremili dušo v sveti raj.

Hudobci pa so zatulili in se zagnali v peklenško brezdno.

Petru Košaku v spomin

S Petrom sva se poznala dolgo let, v začetku bolj površno in boječe, potem pa se je Peter ojunačil in mi poslal sveženj poezij v premislek in da kaj povem o njih in kako naj bi jih on potem popravil. Ugotovil sem, da je pisal lepo, jezikovno je bil vsekakor boljši od mene, vsebinsko pa sem ga imel za vrstnika. Pisal je žlahtno in napadalno obenem. Bolele so ga krivice v človeški družbi. Zanimal ga je ves svet, vsi ljudje. Do rodne domovine pa je nosil v sebi posebno spoštovanje, ki je bilo vidno tako v njegovem obnašanju kot tudi v pisanju.

Peter je bil samosvoj človek, ki ni rabil ne organizirane družbe in ne cerkva, prenašal pa je blagohotno oboje. So bili dnevi in tedni in tudi meseci, ko je bil najraje sam in takrat ga je bilo treba pustiti na miru. Ko se je izvlekel iz svojih sanj ali depresij, se ti je oglašil kot sveža struna in ti zrecital par pesmi ali pa še več.

Občasno sva se obiskovala in popila kozarček skupaj, še bolj pa sva klepetala po telefonu — dolge ure. Seveda, oba sva imela potem izdatne račune za Telecom.

Ko sva ga zadnjikrat obiskala z Ivanko Škof na njegovih samoti v Araratu, je bil vidno opešan, fizično izčrpan, duhovno pa svež, slikovit in celo komičen. Nasmejali smo se na račun njegovega odhoda v onostranstvo. Če se ne motim, smo spili tudi buteljko ali dve vina na ta račun — zadnjo zdravico. Ko sva ga naposled zapustila, da si oddahne od najinega obiska, sva se takoj za vogalom njegove hiše bridko zjokala. Peter je bil dober človek, spoštoval je vse ljudi, ponižane še najbolj. Imel je rad našo družino. Vsi, ki smo ga poznali v njegovem krogu, smo ga ljubili. Nekateri od nas je sicer včasih spravil v obup s svojimi molki. Toda za dolgo mu ni noben zameril.

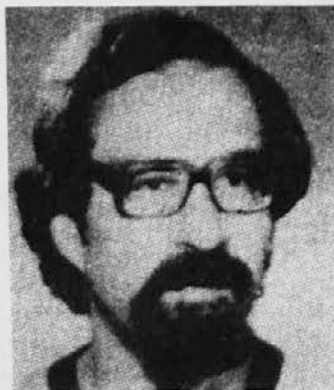
On ko je naposled vedel, da mu metastaza leze po celem životu, mi je telefoniral in povedal, da se bo umaknil tiho, da ne bo nobenemu v napoto. Tisti večer sem tudi imel solzno lice. Čez nekaj tednov spet telefoniram, kako mu gre, pa se oglasi nezaskrbljen moški glas, ki mi pove, da je šel Peter v Indijo. Takoj sem vedel, zakaj. V Slovenijo ni hotel iti, tudi o tem sva debatirala, pa je dejal, da noče raniti svojih bližnjih s svojo pojavo.

Šel je umret v deželo, kjer verjamejo v reinkarnacijo. Čutil je, kot mi je povedal, da njegova duša že plava, da se polagoma ločuje od telesa. Imel je takozvane "out of the body experiences". Jaz verujem v vstajenje na Gospodov dan. O tem sva tudi mnogo govorila.

1943 – 1993

"Bil je ena sama luč in ena sama dobrota. Sijal in sejal je na vse strani svojega pota . . ."

Tone Kuntner

Povedal mi je še, da tudi v Indiji, med njegovimi gurui, ni vse zlatno. Našel pa je med njimi dobre ljudi in rajsko pokrajino, da bi položil svoje upehano telo. Verjel pa je v višje kakovosti duhovnega življenja, verjel je v spojitve z Božjim. In v Indiji, se mu je zdelo, da je ta kakovost dosti več prisofna kot v skomercializiranih zapadnih družbah.

In tako se zdaj ločujem od njega tudi s to kratko javno izpovedjo. Verjamem, da ga bode Bog vzel k sebi živega. Tako je verjel tudi svetopisemski Job in tako sva verjela s Petrom. Nas pa je začasno zapustil samosvoj, pa vendar dober človek in dober pesnik . . .

BERT PRIBAC

KOŠAKOVA poezija je vrednota sama na sebi. Ta poezija dopolnjuje zemljevid današnje slovenske poezije v tujini. Brez Košakovih verzov bi bil ta zemljevid revnejši.

Pesmi so zlogovno zelo različne. Včasih so pisane hoté suho, nekako antilepotno, skoraj programsko neprijetno. Taka pesem je nepopularna, ker je čvrsta, nikjer ne popušča. Težkokrvna je. In prav taka poezija je danes Slovincem potrebna. Premika se med liriko, epiko in modernizmom. Polna je intelektualnih poant, ki pa so v ozadju zabrisane. Čeprav je zunaj humorja, pa ni zunaj ironije ali neke težke, srdite, zagrizene, ostre, skoraj nasilne ironije, med tragičnim in posmehljivim.

NA PRESTOLU

*Vsak kralj je mesar:
na prestolu svojem dela klobase — —
in ima vedno čiste roke!*

*Vsak kralj je prasec,
kadar s svojega prestola kruli na klobase — —
in deli krvave serviete . . .*

*Vsak kralj je kreativen:
če pritisne na gumb
in se pogleda v običten obraz!*

V Košakovi poeziji je mnogo spominov na starše, na svoja otroška leta – na otroka, ki je prezgodaj dozorel.

KO SEM BIL MAJHEN

*Ko sem bil majhen
velike so bile vse stvari.
Ko sem bil večji,
povsod videl sem volčje oči.
Ko sem bil še malo večji,
od strahu sem vtasih tulil v noči.
Ko sem bil še malo večji,
povsod sem videl oči hudobnih ljudi.
Ko sem zrasel še malo,
slutil sem, da mi je sapo jemalo.
Ko sem zrasel še malo malo,
v daljni svet me je gnalo
iskat zaklad na volčjem otoku,
proč od hudobnih ljudi
in vsakdanjih skrbi.
Ko sem bil velik,
male zares bile so vse stvari,
v daljni svet me je gnalo,
da najdem zaklad, da bo vsem
hudobnim ljudem kar sapo jemalo,
se vrnil junak, si ljub'co izbrat.
Ko sem šel v daljni svet
sem odkril majhen zaklad,
zabojček skrbi in pečat in
v njem sporočilo:
"Boj se malih stvari in ozkih ljudi
kot takrat, ko si bil majhen,
odpri oči,
videl boš velike stvari in zdrave ljudi,
opusti vse gusarske dni!"*

Pesnik Košak prehaja od Matere, Evrope, do Zemeljske oble. V skrbah je zanje, ker človek ne spoštuje ne ene ne druge.

HVALA

*Hvala zrak, sem se nadihal
hvala veter, sem se nanihal
hvala zemlja, ker si nosila
hvala mati, da si rodila
hvala brati, za vaša potrdila
hvala sestre, za tablete in darila
hvala voda, ker si me nežno poljubila
hvala ogenj, moja zvesta vila
in Tebi, hvala, Smrt, za resnico
in Tebi, hvala, popotnik, za rožico
in Tebi, hvala, Bog, za nova krila in za ptico*

Dirka velesil nas vodi v pogubo. Atomski poskusi.

Košakova pesem je zelo angažirana in globoko prizadeta nad strahoto sveta.

PO GOBE

*bom jaz
boš ti
mi vsi bomo bomo
pac sli bomo
po gobe bomo šli bomo mi
vsi bomo bomo šli
bomo
šli po gobe
pazi
na nebo
na dež
pazi
pazi se
se plazi se
po trebuhu se
se po trebuhu plazi se
da ne bo nič narobe nič narobe
ko boste našli strupene boste velike našli
gobe boste*

Pesnik se ne pusti kupiti ali preslepiti. Avstralska trpkost in osamelost postaja simbol in obenem struktura njegove poezije.

Tudi novi vali v matični domovini govorijo v njegovih kratkih, ostrih verzih.

PREVEČ JE PREVEČ

*Prvo so imeli norme.
Ubili so preveč.
Nato so imeli reforme.
Kradli so preveč.
Nato so imeli stabilnost.
Ubijanje je odveč.*

Poleg angažirano grenke je tudi osebna tematika. Avtokritična! Košak večkrat prikaže obup, kakršen nas zaliva dandanašnji. Košak ni pesnik na eni struni. Širina doživljanja je njegova posebna prednost. Srečujemo se pri njem tudi s spoznanjem smrti. Smrt je zanj spoznavanje resnice, a obenem izziv. Ta izziv je namenjen nam, bralcem. Košakove pesmi nam dajajo razlog, da živimo. Če ne zaradi vsega drugega, kar je ovekovečil in nam zapustil, bi morali Slovenci vsaj zaradi tega zbrati njegove poezije in jih uvrstiti v slovensko književnost, kamor pripadajo.

IVANKA ŠKOF

PROTI koncu letošnjega februarja sta poslala od-bora Slovenskega društva Sydney (SDS) in sydney-skega slovenskega kluba Triglav svojim članom skup-no okrožnico z naslovom: SAMO V SLOGI JE BO-DOČNOST. V začetku okrožnice je poudarjena mo-ralna odgovornost vseh članov za nadaljni obstoj in razvoj slovenske skupnosti v Sydneyu. V nadaljevanju se loti okrožnica analize dejanskega stanja. Nekateri člani se starajo in boleajo, drugi se ne zanimajo več, spet drugi niso pripravljeni prostovoljno delati. Val preseljevanja je ustavljen. Mladi se prav zaradi obsto-ječe razdeljenosti obotavljajo, da bi se pridružili enim ali drugim. Iz istega razloga oklevajo tudi tisti Slo-venci, ki zunaj organizacij čakajo in postavljajo enot-nost za pogoj. Zanimiv je podatek, ki ga tudi prinaša ta okrožnica, da od 2500 slovenskih družin, ki žive v Sydneyu, prihaja v slovenska središča le 17 odstot-kov ali še manj. Tudi čedalje težje materialno vzdr-ževanje in pomanjkanje večnamenskih prostorov kli-če po skupnem gospodarstvu.

Takoj zatem prinese okrožnica upanje vzbujajoč predlog, da bi se člani obeh organizacij zbirali in de-lali pod eno streho in z novim imenom. Vsi člani bi imeli seveda enake pravice in tudi dolžnosti. Novi dom naj bi postalo sedanje Slovensko društvo Syd-ney, slovenski klub Triglav pa naj bi se prodal v korist novega slovenskega središča.

Na koncu se okrožnica še enkrat proseče obrne na vse člane obeh organizacij, naj se zavedo svoje odgo-vornosti, ki jo imajo za prihodnost slovenske skupno-sti v Sydneyu. "Po tolikih letih nezaupanja in nestrp-nosti" naj bi že vendarle "stopili na skupno pot".

Iz okrožnice veje duh dobromislečih ljudi, ki zna-jo brati znamenja časa in čutijo, da se morajo odloči-ti za boljše. Ne morejo pa se odločiti sami, ker vedo, da gre za skupno stvar in last. Zato je prav in potreb-no, da bi se vsi člani, nepristranski v sodbah in ravna-nju, odzvali temu vabilu k edinosti. Prepričani so, da bi z združenimi močmi in s skupnim delom uspeli. Vsekakor bo to preizkusni izpit osebne zrelosti in na-rodne zavesti članov.

Zdi se mi, da gre tukaj za tako važno stvar, da bi se morali o njej pogovarjati na vsakem vogalu. Tako bi se lahko pravilno odločili. Najprej in predvsem pa mora biti to edinost, ki zna sprejemati in spoštovati drugega v njegovi različnosti in drugačnosti. To je edinost, ki izvira iz našega skupnega temelja: iz slo-venske narodnosti in jezika, slovenske zgodovine in kulture, slovenske domovine in tudi želje biti dober človek.

Končno, kaj zato, če imamo tri središča. Pomem-bno je, da ne zapiramo vrat drug pred drugim. Neki upoštevanja vreden mož mi je dejal: "Jokal bom, če se naš klub proda . . ." Razumela sem ga. Že stari so

Samo v slogi je bodočnost

Sestra
Francka
ŽIŽEK

rekli, da v težkih časih ni dobro prodajati zemlje. Ali res ne znate več ceniti lastnega dela? Bojim se, da se mnogi malodušneži skrivajo pod krinko le prehitrega staranja in prehitre onemoglosti, prezaposlenosti ali obubožanja, ker jim je za slovenstvo pač malo mar. Vsi vemo iz lastne izkušnje, da ima človek za tisto, kar želi doseči, vedno dovolj dobre volje in časa, pa tudi denarja, če je treba. Verjemite mi, če bomo ho-teli še naprej biti Slovenci in kot Slovenci tudi skupaj delati, potem bomo odkrili poleg pripravljenosti v sebi tudi številne druge zmožnosti in odlike za skup-no delo in veselje, kajti "ljubezen je iznajdljiva". Pa hvaležni bodimo, saj mnogi prav zaradi nehvaležno-sti omagujejo.

Ko smo v našem verskem središču razposlali na za-četku tega leta polletni razpored dežurstev ob nede-ljah v dvorani, nihče ni godrnjal. Imam občutek, da to družine rade naredijo. Strinjali pa smo se, da za čiščenje cerkve in dvorane plačamo delavca. Nihče namreč ne more in ni dolžan delati vse zastoj.

Pogostoma lahko slišimo, kako se zlasti odborniki pri organizacijah pritožujejo, da skoraj nihče noče več delati ali pomagati. Potem pa na kakem občnem zboru kaj hitro sklenejo, da bi bilo zato boljše klub prodati. Ob tem se veckrat vprašam: Ali so vas res združevali samo dolgovi, da sedaj ne potrebujete več drug drugega in svoje delo tako poceni ponujate tuj-cu? Nekateri na isti način moti celo cerkev. A ple-sišča in balinišča bodo končno utihnili — kaj resni-čno utešljivega ti še ostane, dragi moj rojak? Sicer pa je bila cerkev že od nekdaj last ljudi, posebno ti-stih, ki vanjo zahajajo in jo vzdržujejo. Sploh pa ni odvisna od samovolje nekega odbora.

Še bolj, naravnost tragično, pa je, da se Slovenci v tem času iskrenega zedinjevalnega teženja doma in po svetu znova delijo.

Zahteva edinosti v vsakem pogledu je za kristjana še posebej nujna. Odločitev za Kristusa in izziv časa nas opozarja na zgodovinsko odgovornost, ki nam narekuje enoten nastop v obnovi ruševin medseboj-nih odnosov in življenja v slovenski skupnosti v Syd-neyu, kot tudi ostalih naših narodnih skupnostih kjer koli. Z evangelijskimi vrednotami krepimo duhovne temelje edinosti te svoje dežele.

SVETA DRUŽINA ADELAIDE

Fr. Janez Tretjak, O. F. M.,
Holy Family Slovene Mission,
51 Young Ave, W. Hindmarsh, S. A., 5007
(P. O. Box 479, Welland, S. A., 5007)
Tel.: (8) 346 9674 – Fax: (8) 346 3487

MESEC MAJ je posvečen nebeški Materi Mariji, ko v naši lepi Sloveniji vse cveti, pa tudi Avstraliji lepota pisanih jesenskih barv daje poseben čar. Zato se je naša skupnost – kot vsako leto – zbrala k procesiji v čast Materi bozji. Že nekaj let se zbiramo na igrišču semenišča adelaidske nadškofije. Ta dan lahko srečate vse narodnosti, ki pridejo v pisanih narodnih nošah in s svojimi banderi, ki dajejo narodnim skupinam svojsko znamenje. A čeprav različnih narodnosti in jezikov – vsi prihajamo k nebeški Materi Mariji z eno prošnjo: da bi zavladal mir na svetu in bi vsi narodi prejeli božji blagoslov.

Naša skupnost je bila letos kar precej številna. Pogrešamo pa mladih. Pri vsej procesiji se opazja, da mladine ni, razen pri Vietnamcih, ki so najmočnejša priseljena skupnost. Toda kako dolgo bodo? Dokler ne bo tudi te verne in skromne ljudi premamil materializem. Bog daj, da nikoli! V nas je, da zaupamo v Boga, ki vodi naše korake. Včasih se nam zdi, da nas je zapustil, pa vendar ne. Povsod nas spremlja, le mi se mu znamo pogostokrat odtujiti. Naj ponovim besede, ki jih je izrekla Poklarjeva Rosemary v intervjuju za adelaidski dnevnik The Advertiser glede vojne in miru v BiH: "Zaupamo v molitev, saj Bog ne presliši prošenj svojih zvestih!..." Tako upajmo, da bo Bog po Mariji uslišal tudi molitve mnogih staršev, ki prosijo za svoje otroke, da bi se vrnili k Bogu.

Na drugo nedeljo v maju pa smo praznovali dan, posvečen našim materam. Pri maši smo se spomnili vseh živih in pokojnih mater. Živim naj da moči in blagoslova njih materinemu poslanstvu, ki je v teh časih izredno težko, ker izginja čut za pravičnost, poštenost in dobroto. Za pokojne pa smo prosili, naj bi jim Bog za vse, kar so dobrega storile v času svojega življenja, podaril srečno večnost. Mnogo slovenskih sinov in hčera je pozabilo na tisto lepo vzgojo, ko so jim matere sklepale ročice k molitvi in jih učile izgovarjati prve slovenske besede... Ko svet zvabi, se zgodi, da v razkošju pozabjamo na to dragoceno dediščino dobrih in skrbnih mater. Kakor Bog ni preslišal molitve svete Monike, ki je dolga le-

ta molila za spreobrnjenje sina sv. Avgušтина, tako Bog tudi ne bo prezrl prošenj mater, ki so sedaj že v večnosti.

Po končani maši so Rosemary Poklar, Elizabeth Sužnik in Filip Ivančič recitali občutene odlomke iz del pesnikov in pisateljev, ki žive med nami. Kot običajno, smo tudi letos izbrali matere leta. Kar osem jih je: Milka Jesenko, Francka Wetzel, Marija Bernik, Marica Milošič, Olga Ivančič, Pavla Čeligoj, Lojzka Isler in Marijana Frank. S tem se vsaj delno poskušamo zahvaliti materam za njihovo pomoč, ki jo nudijo vskemu središču. Koliko zvestobe in požrtvovalnosti je v teh materah, vedo samo one in Bog, delno tudi duhovnik.

Nato smo se iz cerkve premestili v našo dvoranico in nadaljevali slavje ob prigrizku, kavi in čaju. Vsem bi se rad prav iz srca zahvalil za sodelovanje, posebej pa Silvi Šajn in Martini Lipovac, ki sta nosili vso težo priprave. Bog povrni vsem!

MED ROJAKI V PERTHU sem bil od 24. aprila do 5. maja, kot so rekli nekateri v Adelaidi – na počitnicah. Pa so bile delovne, a zelo lepe. Na nedeljo 25. aprila smo imeli slovensko mašo v župnijski cerkvi Osmond Park, kjer se je zbralo lepo število rojakov. Med tednom so bili obiski, predvsem pri bolnikih in ostarelih z mašo na domu. Na dan prvega maja, na praznik svetega Jožefa Delavca in prvi dan Marijnega meseca, smo z avtobusom poromali v Rockingham. Bil je čudovit sončen dan, udeleženci pa vsi dobre volje in nasmejani, da je bilo romanje zares nepozabno. V cerkvi nas je sprejel izreno prijazen župnik irskega rodu. Pri sveti maši smo prosili majniško Kraljico za božje varstvo slovenskih družin in za mir na svetu, **vsak** pa je prinesel še svojo prošnjo k Mariji, kot smo delali v naših romarskih cerkvah v Sloveniji: na Brezjah, Sveti Gori, Ptujski gori, pri Novi Stifiti... Občutek posebne božje bližine je tolažba za še tako razbolelo srce. – Po končanem bogoslužju smo imeli agape v župnijski dvorani. Zadolena je tudi slovenska pesem in pregnala sleherni skrb iz naših src. Ko smo se telesno okrepčali, smo odšli na ogled mesta, ki je značilno po raznih poizkusih industrije in drugih državnih podvigih, pa ne vedno ravno uspeših.

Ko smo se vračali proti Perthu, nas je nebo obdarilo z dežjem – kar prav, saj so kmetje že tarnali zaradi suše. Vendar nas v avtobusu dež ni motil: vesela pesem in duhovite šale so našle pot v sleherni srce. Poslovili smo se z željo, da se drugo leto zopet zberemo na podobnem romanju.

V sredo zvečer smo imeli šmarnice: zbrali smo se v cerkvi k rožnemu vencu in litanijam Matere božje.

Na prvo majsko nedeljo pa smo se zopet zbrali k slovenski maši. Isti dan zvečer smo bili povabljeni v

Slovenski klub na večerjo in prijateljski klepet. Seveda smo tudi zapeli, saj to je za Slovence značilno.

V ponedeljek sem obiskal starosto Slovenk (pa najbrž tudi Slovencev) v Perthu, **Cekovo mamo**. Ivanka Cek obhaja letos že svojo 90-letnico. Kako čila in nasmejana je ta žena, je težko povedati, če sami ne doživite. Zaupala nam je skrivnost, da vsakih nekaj mesecev kupi deset kilogramov surove kave ter jo sama doma sprži in seveda sleherni dan večkrat srka. Pravi, da ji daje moč. Pokazala nam je svojo pripravo za praženje kave. Ob Cekovi mami se od srca nasmeješ, pa če si še tako slabe volje. Kljub svoji starosti redno na TV spremlja zlasti oddaje, ki preizkušajo znanje. Ko smo v kuhinji klepetali, smo zaslišali iz dnevne sobe glasen mamin smeh, ko je z užitkom spremljala zabavno igro. Tudi jesen življenja je lepa, če si jo človek le hoče urediti ter jo vdano sprejeti.

Že lansko leto sta praznovala 60-letnico skupnega življenja zakonca **Zupanc**. Čeravno pozno, jima zdaj iskreno čestitam za ta visoki življenjski jubilej. Ga bomo prihodnjic praznovali tudi v cerkvi, saj za tako stvar ni nikdar prepozno. Danes je redkost srečati par,

ki je zdržal in bil zvest zakonski obljubi toliko desetletij. Če bi Zupančev par vprašali za skrivnost uspeha, bi gotovo odgovoril: ljubezen, potrpljenje in medsebojno spoštovanje.

Ko že toliko pisem o Perthu, naj omenim še naš cerkveni odbor, ki ga sestavljajo **Silvo Bezgovšek, Zlatka Agrež, Mary Stockbauer in Slavko Tomšič**. Čutim veliko hvaležnost za njih delo in pomoč. Silvo napravi precej poti in telefonskih klicev, zlasti za pevski zbor, ki ga vodi Mary Stockbauer. Gostitelja nas duhovnikov (pa tudi škofov, kadar nas obiščejo) pa sta **Anica in Slavko Tomšič**, ki po starševsko skrbita za nas. Pa tudi v župniji veliko pomagata, Anica zlasti z rožami, do katerih ima posebno veselje. Verjetno se župnija niti ne zaveda, kakšno dobrotnico ima.

Naj dobri Bog povrne vsem, ki na kakršen koli način pomagata in držite pri življenju perthsko slovensko skupnost.

In za konec zahvala p. Tonetu, ki me je nadomeščal v Adelaidi, da sem mogel skočiti med Slovence daljne West Avstralije.

P. JANEZ

Del
Pertha,
W.A.

DREVO NAD PREPADOM

/POT SLOVENSKEGA NARODA/

Mali slovenski narod, stisnjen na majhnem ozemlju, prek katerega so divjala neurja in viharji, narod, ki so ga hoteli iztrebiti s koreninami vred.

Kulturna prireditev ob praznovanju Dneva slovenske državnosti in obisku dr. Petra Venclja, Sekretarja za Slovence po svetu: **SOBOTA, 26. JUNIJA OB SEDMIH ZVEČER** v dvorani verskega in kulturnega središča v Kew.

Prireja Slovenski narodni svet Viktorije

IZPOD TRIGLAVA

PAPEŠKA ODLIKOVANJA z dne 25. marca so po ljubljanskem nadškofu prejeli sledeči slovenski duhovniki: Za prelate so bili imenovani glavni urednik Družine dr. **Janez Gril**, novomeški prošt **Jože Lap** (mi v Avstraliji smo nedavno med Koledniki srečali njegovega brata), stolni župnik in kanonik **Vinko Vegelj**, kanonik **Vinko Prestor** in kanonik **Melchior Golob**. Za Monsignorja pa sta bila imenovana župnik **Mihael Trdin** in pa **dr. Borut Košir**, ravnatelj novoodprtega nadškofijskega Zavoda sv. Stanislava.

Še od nas v Avstraliji: iskrene čestitke!

V **LJUBLJANO** se je zgrnila množica mladih športnikov na "IV. evropske igre salezijanske mladine". Okrog 700 mladih športnikov iz devetih dežel je počastilo slovensko prestolico s športnimi igrami, ki so hkrati izmenjava kulture in zdravega krščanskega bratstva. "Športno združenje salezijanske mladine v Evropi" (PGSE) s sedežem v Italiji povezuje 114.927 mladih, vključenih v 1356 klubov. Vodi jih 11.000 animatorjev in trenerjev. Doslej so bile te "olimpijske igre" mladih (združenje je od leta 1979 potrjeno pri Olimpijskem komiteju Italije) na Malti, v Barceloni in v Genovi, za Ljubljano pa pride na vrsto Lizbona. Pripreditelji teh iger so salezijanci. Kar 48 ekip iz devetih evropskih dežel se je v Ljubljani pomerilo v različnih vejah športa. Baklo olimpijskega ognja je prinesla skupina iz Genove, kjer so bile prejšnje igre.

Na večer prvega maja pa se je mladina srečala v ljubljanski stolnici pri bogoslužju. Nadškof Šuštar je vodil maševanje z mladimi somašniki iz Češke, Francije, Italije, Nemčije, Poljske, Portugalske, Španije, Hrvaške in Slovenije. "Sredi vsakdanjosti živite vrednote prijateljstva, medsebojne pomoči, navdušenja, mladostne vedrine, odprtosti do drugačnega, športno prenašajte poraze, bodite vztrajni v naporih – in živ-

Za ljubitelje slovenske glasbe in knjige

SLO – IMPEX COMPANY

25 Reserve Rd., BEAUMARIS 3193, Victoria

Uvoz audio-video kaset in knjig

založb "Mladinska knjiga", "Obzorja Maribor"

Suha roba in razni spominki

Telefon: (03)589 6094 – Fax (03)589 6085

HELENA in IVO LEBER

ljenje si gradite z vero v Jezusa Kristusa," jim je podelil v mašnem nagovoru.

Mladina se je poslavljala od "Ljubljane – mesta miru in naravne lepote", kot so rekli v zahvali vsak v svojem jeziku, gotovo v trdnem prepričanju, da so v vogelni kamen nove Evrope položili svojo pesem in igro, svojo ponosno mladost.

DRŽAVNI ZAVOD za statistiko je na podlagi zadnjega popisa prebivalstva ugotovil, da ima Slovenija nekaj nad 652.000 stanovanj. Največ stanovanj je v skupini dvosobnih stanovanj (220.070), najmanj pa v skupini petsobnih (49.008). Tretjina stanovanj se še vedno ogreva "po starem", na klasičen način z drvmi, najmanj pa na plin (18.258).

V družbeni lastnini je 202.038 stanovanj, v zasebni pa 450.384, dočim je bilo počitniških stanovanj v Sloveniji ob času popisa 26.374.

Dobra šestina stanovanj se ogreva preko sistema daljinskega ogrevanja (toplovod), dočim uporablja sončno energijo samo 124 stanovanj.

PLEČNIK in njegova umetnost ne bosta šla v pozabo in prav je. Lani so izdali Plečnikovo monografijo – o Plečniku-arhitektu. Letos v maju pa so ji dodali še posebno knjigo **Plečnikovi mašni kelih**, ki opisuje umetnikovo delo na tem polju od leta 1913 do njegove smrti po drugi svetovni vojni. Plečnik se je tega potrebnega znanja naučil v Pragi pri pasarju Novotnyju, v Ljubljani pa štata mu s svojim znanjem pomagala pasarja Pirnat in Žmuc. Knjiga je celovit pregled načrtov in uresničenih kelihov. Sklepajo, da je še kakih deset Plečnikovih kelihov po Bosni, v Sloveniji pa morda pet ali šest, ki jih pred izdajo knjige niso mogli izslediti.

Knjigo dopolnjuje izčrpen katalog z besedilom dr. Petra Kračiča, ki je strokovnjak za Plečnikovo dediščino.

V ljubljanskem Arhitekturnem muzeju je ohranjeno še približno stopetdeset neuresničenih Plečnikovih načrtov za mašno posodje, a predvsem za monštrance in ciborije.

PAPEŠKO ODLIKOVANJE sta prejela predsednik Republike Slovenije **Milan Kučan**, in zunanji minister **Lojze Peterle**. Milan Kučan je postal **vitez z odličjem Pijevega reda**. S posebno listino v latinskem jeziku je dobil pravico do viteške uniforme z medaljo tega reda, zlato ovratno verižico z odličjem papeža Pija XII ter papeškimi prekrižanimi ključi in tiaro ter veliko srebrno medaljo, pripeto na levi strani prsi. Lojze Peterle pa je postal **vitez z velikim križem Pijevega reda**. S tem je dobil pravico nositi največjo medaljo reda, pripeto na levi strani prsi in uživati vse privilegije, ki so združeni z viteškim dostojanstvom.

Podelitev je izvršil papeški nuncij za Slovenijo Msgr. dr. Pier Luigi Celata dne 19. aprila v slavnostni dvorani nadškofijskega doma v Ljubljani. K temu izjemnemu slovesnemu dogodku se je zbral zbor veleposlanikov akreditiranih v RS s sedežem v Ljubljani, prisotni pa so bili še drugi. Omenim naj le nadškofa in metropolita dr. Šuštarja, predsednika Slovenske akademije znanosti in umetnosti dr. Franca Bernika ter veleposlanika SR pri Svetem sedežu dr. Štefana Faleža.

Kučan se je papeževemu delegatu pristržno zahvalil in med drugim poudaril, da vidi v tem odlikovanju priznanje slovenskemu narodu, ki ima naravno pravičino, da sam odloča o svoji usodi na demokratičen način. "V tem smo imeli podporo Njegove Svetosti, celo več: Vatikan je pred drugimi razumel razmere na teh ozemljih in preprečil, da se niso razvijale še bolj tragično . . . Odnosi med nami se razvijajo na smotrni in demokratičen način v dobro obeh držav, kakor tudi v dobro katoličanov na Slovenskem."

Lojze Peterle pa je v svoji zahvali poudaril, da "je politiki mogoče vrniti dobro ime samo z načeli, ki temeljijo na evangeliju. Kakor nas je pred mnogimi stoletji pokristjanjenje vključilo v tedanjo Evropo, tako nas je v naših dneh državno priznanje, tudi s strani Svetega sedeža, z isto Evropo znova povežalo. Kot politik in kristjan zagotavljam, da bom politiko še naprej razumel kot služenje drugemu."

Končno je odlikovancema izročil veleposlanik dr. Falež meča kot simbol viteštva – darilo vaticanških Slovencev. Izrazil jima je pobudo, naj družno branita slovensko domovino.

Iste iskrene želje jima izrekamo tudi avstralski Slovenci!

V **REPUBLIKI SLOVENIJI** je precej političnega kriminala, kar je posledica desetletij vladanja komunistične partije. Včasih je veljalo pravilo: "Kar koristi Partiji, je dobro, kar ji škoduje, je zlo!" To načelo so po padcu komunizma priredili v: "Kar koristi MENI, je dobro . . ." Bivša komunistična politična in ekonomska elita je imela še dovolj moči, da je zlahka zrušila Demosovo vlado in preprečila privatizacijo. Ko bi takrat sprejeli privatizacijsko zakonodajo, bi bilo danes družbeno premoženje že razdeljeno, tako pa ga isti še vedno lahko kradejo. Oblast je predolgo iz nerazumljivih vzrokov tolerirala "divje lastninjenje", ki je razočaralo marsikaterega demokratično mislečega državljanja. A božji mlini meljejo počasi pa gotovo. Zdaj prihaja na dan afera za afero in bo končno le prišlo do poštenega poslovanja. Vzame pa več časa kot bi človek mislil in želel . . .

V **STAROLOŠKEM GRADU** ima svoje prostore poštne muzej, kjer so nedavno slavili 25-letnico u-

Misli, maj 1993

DISTINCTION PRINTING PTY. LTD.

Lastnik Simon Špacapan

Tiskarna za
brošure, knjige in barvna dela

164 Victoria Street, Brunswick 3056

Telephone: 387 8488

stanovitve Poštnega in brzojavnega ravnateljstva, prve slovenske poštne uprave. Njena naslednica je zdaj PTT, ki ima danes po vsej Sloveniji 496 poštne enote. Poročajo, da bodo v kratkem priključili petstotisoč telefonov. Na leto jih v Sloveniji priključijo približno 30.000, število prošelj pa še narašča. Telefaksov je že kakih 9.000 ter počasi izpodrivajo teleprinterje, ki jih je nekaj manj kot 2.000. V teku pa je že načrt o registraciji, ki bo ločil pošto od telekomunikacijskih uslug.

BELOKRANJSKA velikonočna revija pevskih zborov, ki so jo pričeli pred dvajsetimi leti v Črnomlju, je iz dveh zborov prvega nastopa zrastle v letošnji sopek dvanajstih zborov. Letos so se posebej spomnili svojega rojaka, med nami lani umrlega adelaidskega organista **Jožefa Šterbenca**. Vsak zbor je zapel po eno njegovo pesem, na koncu so združeni zbori ob spremljavi godbe od štirih zapeli dve njegovi. Čudovito je zadonela Šterbencova belokranjska himna: Vstani, dvigni se, Bela krajina! Zapostavljeni ustvarjalec, ki ga je povojni režim prepovedal, je dobil zadoščenje.

DEVINSKO-NABREŽINSKA občina pri Trstu je dobila svoj statut. Pri tem žamejske Slovence veseli, da je v obeh jezikih, v italijanščini in slovenščini. Je to prvi statut, ki je v deželnem uradnem vestniku objavljen dvojezično. V njem so uradno zapisana dvojezično tudi vsa vaška imena v občini.

ANDREJ ROT, naš rojak iz Argentine, je postal glavni urednik radijskih programov. RTV Slovenija je razpisal natečaj, ker je dosedanjemu uredniku pretekla doba. Prišlo je več prijav. Rot je dobil pri prvem glasovanju večino glasov, a ne potrebne večine za dodelitev službenega mesta. Zato so glasovali ponovno in Rot je dobil od štirinajstih vse glasove.

Andrej Rot, podpredsednik argentinske Slovenske kulturne akcije, bivši glavni urednik Slovenca ter poznejši urednik glasila Slovenske konference Svetovnega slovenskega kongresa (Slovenski svet), je zasedel važno mesto v radijskem prostoru. Odgovoren je za vsebinsko in programsko upravljanje Radia Slovenija.

Edinost, sreča, sprava

BOG JE, KI ODPUŠČA

ZAKAJ grešni kozel ne more biti dokončna rešitev za uprašanje krivde?

Krvido lahko prevailimo na drugega potisnemo ob stran in dosežemo tudi to, da nas vest nič več ne peče. Svoje napake vidimo v drugem. Navidez je spet vse lepo in prav. Bременa ni več in spet se lahko svobodno zaduha. V resnici pa teža krivde in trpljenje ostaneta.

Mimo pride človek, ki smo ga prizadeli, mu škodovali in mu povzročili bolečino. Tudi Bogu se ne da izogniti. Lahko se obrnemo proč, pobegnemo ali se skrivamo . . . Nazadnje pa je srečanje neizbežno; če ne prej, pri končnem obračunu. Ta pa ni nujno vezan na odhod s tega sveta, ampak tudi na dogodke v življenju, ki nas pretresajo. O takšnem obračunu, ki pa ni dokončan, razmišlja Ivan Cankar v črtici Skodelica kave:

“Velikokrat v svojem življenju sem storil krivico človeku, ki sem ga ljubil. Taka krivica je kakor greh zoper Svetega Duha: ne na tem ne na onem svetu ni odpuščena. Neizbrisljiva je, nepozabljiva. Včasih počiva dolga leta, kakor da je bila ugasnila v srcu, izgubila se, utopila v neizmernem življenju. Nenadoma, sredi vesele ure, ali ponoči, ko se prestrašen vzdramiš iz hudih sanj, pade v dušo težak spomin, zaboli in zapeče s toliko silo, kakor da je bil greh šele v tistem trenutku storjen . . .”

Rad bi človek lagal sam sebi v dušo: “Saj ni bilo tako! Le tvoja nemirna misel je iz prosojne sence napravila noč! Malenkost je bila, vsakdanjost, kakor se jih sto in tisoč vrši od jutra do večera.”

Tolažba je zlagana; in človek občuti sam in z grenkobo, da je zlagana. Greh je greh, če je storjen enkrat ali tisočkrat, če je vsakdanji ali nepoznan. Srce ni kazenski zakonik, da bi razločevalo med pregreškom in hudodelstvom, med ubojem in umorom. Srce ve, da

‘zavratnež ubija s pogledom, z mečem junak’; in rajši bi dalo odvezo meču nego pogledu.”

Edina pot, ki nas osvobaja bremena krivde, je pot sprave. Kako težko je narediti prvi korak, izreči besedo kesanja, ki more obnoviti ranjeno in načeto prijateljstvo, izkušamo tudi sami.

Jezusov izdajalec Juda dojame kaj je storil le z razumom. Krivda je natančno določena in jasna. “Grešil sem, ker sem izdal nedolžno kri,” so njegove besede.

Cankar ne zmore narediti potrebnega koraka, ‘ko gre za krivico storjeno materi. Merilo za presojo izvršenega dejanja ni le razum, ampak tudi srce. Srce v tem primeru ostane na ravni etičnega. Cankar ve, da je krivica storjena, žal mu je, da se je to zgodilo. Pripravljen je sprejeti nase posledice in sklene to tudi napraviti. Po storjeni krivdi razmišlja sam pri sebi:

“Zvečer ji porečem tisto besedo, tisto ljubeznivo, za katero sem ogoljufal njeno ljubezen . . . Nisem ji rekel ne zvečer, ne drugi dan in tudi ne ob slovesu . . . Tri ali štiri leta kasneje mi je v tujini tuja ženska prinesla kavo v izbo. Takrat me je spreletelo, zaskalelo me je v srcu tako močno, da bi bil vzkljknil od bolečine. Zakaj srce je pravičen sodnik, ki ne pozna malenkosti . . .”

Zakaj Cankar ne doseže notranjega miru, sprave? Njegovo “srce” je vest, katere zadnje merilo so moralna načela. Kot da ne verjame, da je božje odpuščenje nad tem. Nima moči, da bi se vrgel v naročje materine ljubezni. Ne verjame, da je skrivnost odpuščenja v ljubezni, v božji ljubezni. Manjka mu tisto, kar Jezus ponazori s priliki o izgubljenem sinu.

Mlajši sin zahteva od očeta delež njegovega imetja, odide od doma in kmalu zapravi svoje premoženje. Lakota, stiska in brezpravnost so se zgrnile nanj. Evangelist tako nadaljuje: Šel je vase in dejal: “Koliko najemnikov mojega očeta ima kruha v izobilju, jaz pa tukaj od lakote ginem. Vrnil se bom k očetu in mu rekel: Oče, grešil sem zoper nebesa in pred teboj. Nisem več vreden, da bi se imenoval tvoj sin. Vzemi me za

Edinost, sreča, sprava
 Ki nam naj nazaj ve verjajo!
 Otroci, kar ima slava,
 Vsi naj si v roke sežejo!

enega svojih najemnikov" (Lk 15, 17-19). Sin to tudi stori.

Izgubljeni sin "gre vase", kakor pravi apostol. Krivda ga drugače pretrese kot izdajalca Juda, dotakne se njegovega srca in to bolj temeljito kot pri Cankarju, saj je posledica tega spreobrnjenje. Ne pozabimo pa, da je v priliki temeljna očetova ljubezen in ne sinovo spreobrnjenje.

Na tem mestu lahko nadaljujemo s teologom Romanom Guardinijem, ki govori o "obsojanju srca". Osnova njegovega razmišljanja je svetopisemski stavek: "Čeprav bi nas naše srce česa obsojalo, je vendar Bog večji od našega srca in ve vse." (1 Jn 3, 20). Stanek Cajnkar v razlagi očenaša takole predstavi Guardinijevo razlago tega svetopisemskega stavka: "Globoka kakor prepad je beseda. Toda njena globina ne prihaja iz tega, kar bi se dalo misliti. Govori o obtožbi srca. S tem ne misli samo, da nam razum pravi: Napačno si ravnal! . . . Ne samo, da nam vest očita: Tukaj si storil krivico!, ampak: srce obtožuje in to je več. Iz obtožbe razuma prihaja boleča jasnost spoznanja. Iz obtožbe vesti pa prihaja grenko prepričanje o krivdi. Oboje polaga težko breme na človeka. Iz obtožbe srca prihaja več. Nekaj, kar je mnogo bolj blizu; kar čisto drugače boli. Čisto drugačna žalost se dviga iz nje.

Obtožba srca prihaja od daleč . . . Življenje samo obtožuje: Krivico si mi storil! Žalost nad preminulo mladostjo je morebiti v tej obtožbi . . . Boleča zavest, da smo izgubili, kar se več ne da dobiti nazaj . . . Ljubezen, ki ni bila uslišana, skeli. Krivda, proti kateri se pritožuje srce, je krivda, ki sega zelo globoko . . . V sebi ima globino in žalost, ki je mnogo večja, kakor je žalost ob kateri koli drugi krivici.

Morda se uveljavi razum in pravi: "Iz tega in tega vzroka je bilo vendarle prav. Tako je moralo biti!" Vest se brani in pravi: "Saj sem prav mislila, tako ali tako!" Toda vse to nič ne pomaga. Obtožba srca prihaja iz neke daljave, kamor taka obramba ne seže.

A bistveno to še ni: tisti, ki v obtožbi srca prav za prav toži, je Bog sam. Njemu se je zgodila krivica. Svetemu nežnemu življenju, ki ga vzbuja v srcu; svetemu zaupanju, ki ga je zvezalo z njegovim otrokom . . . Kako naj človeški zagovor seže tako daleč?"

Samo pot izgubljenega sina nam more odvzeti težo našega greha. Samo ta pot obnovi načete odnose med ljudmi in povezanost z Bogom. Morda bo kdo rekel: to je samo prilika, lep nauk o skesanem sinu in usmiljenem očetu, resničnost pa je drugačna.

Božje odpuščanje ni vezano na priliko, ampak na resnični dogodek. Bog sam prihaja naproti, ne z grešnim kozlom, na katerega bi položili roke in se tako osvobodili grehov, ampak z Jagnjetom, ki odjemlje grehe sveta. Bog ne ostaja neprizadet nad krivdo, trpljenjem in zlom, ki se zgrinja nad svetom.

Bog v Jezusu vstopa v sredino našega življenja in se izenači z nami do te mere, da sprejema nase trpljenje in smrt. Trpljenje in smrt pa sta posledica greha, človekove svobodne odločitve proti Bogu. V velikonočnem dogodku prihaja pobuda od Boga. Ni človek tisti, ki bi šel k Bogu in mu prinesel spravi dar. Bog mu prihaja naproti z darom odpuščanja. Po besedah Ratzingerja Bog ne čaka, da bi tisti, ki so grešili, prišli in se z njim spravili; sam jim gre naproti in se z njimi spravi. Bog pa nikogar ne sili, ampak čaka, da ga povabimo in se mu pustimo obdarovati. Vrata božjemu odpuščanju pa more odpreti le naše odpuščanje drugim.

Zadnji temelj sprave je v Bogu in samo ta sprava nas očisti greha ter odvzame vso krivdo. Brez nje človekova sreča ni nikoli do kraja resnična. Tudi sprava med ljudmi sega sem s svojimi koreninami.

P. TONE

ODPUSTI mi grehe, da bom očiščen,
 bolj kot sneg bom bel, ko me umiješ.
 Naj spet občutim radost in veselje,
 moje potrto srce naj se vzraduje.
 Ne glej na moje grehe,
 vso mojo krivdo izbrisi.
 Čisto srce, o Bog, mi ustvari . . .

Psalm 50

SV. CIRIL in METOD MELBOURNE

Fr. Tone Gorjup, O.F.M.,
Fr. Basil A. Valentine, O.F.M.,
SS. Cyril & Methodius Slovene Mission,
Baraga House, 19 A'Beckett St., Kew, Vic. 3101
Tel.: (03) 853 8118 in (03) 853 7787

Fax : (03) 853 6176

Dom počitka m. Romane – Mother Romana Home
11 – 15 A'Beckett St., Kew, Vic. 3101
Tel.: (03) 853 1054

MESEC za urednika mine kot teden . . . Zdi se mi, da sem včeraj pisal melbournsko kroniko, pa so od tega minili že štirje tedni.

Danes ne morem poročati o nobenem krstu, poroko pa morem omeniti le eno, še to le zato, ker sem pač spet pozen z majsko številko. Včeraj, 22. maja, je bila v naši cerkvi sv. Cirila in Metoda. Pred oltarjem je **Marta Česnik** (rojena in krščena v Springvale, Vic.) podala roko svojemu izbrancu. **Steve Patrick Tonner** (rojen v St. Leonards, NSW in krščen na fari sv. Jožefa v Enfieldu, NSW) je avstralskega rodu, nevesta pa hči Franca Česnika in Bože r. Šabec. Oče mi je rekel po poroki: "Če ste tudi ta dva zvezali tako trdno kot nauz Božo leta 1959, pa bo dobro in prav!" Bog daj! Duhovnik napravi svoje, zavis pa od para, koliko imata dobre krščanske podlage od svojih staršev in kako sprejmeta duhovnikove besede priprave na zakon. Navadno prestrašim bodoči zakonski par ob prvem srečanju pred poroko s preprostim stavkom: "You know, your marriage won't work! – Vajin zakon ne bo uspel!" Nezaupljivo me pogledata, kakšen prerok slabega sem. Jaz pa jima razložim: "Every marriage has to be made to work. – Vidva ga morata napraviti, da bo uspel!" In res je tako! Danes živimo v čudnih časih. Mlada generacija ne prenese ničesar. Majhen prepričanje za prazen nič, pa ženka spravi svoje stvari skupaj in gre k mami. Če jo ta sprejme, namesto da bi jo poslala nazaj k možu, da se pošteno pomenita, se je zakon razbil. Oblast doda še svoj peklenki žegen z locitvijo. Ko bi mlada zakonca zdržala z malo potrpežljivosti, bi bil zakon rešen in po doglednem času lahko zelo srečen. Tako pa . . .

Preveč sem se razpisal. Pa je morda prav, da tudi o tem rečem svojo besedo. Naši starši bi lahko stokrat dobili ločitev, če bi ne razumeli, da je zakon nekaj svetega, večnega: zakrament Cerkve, ne pa navaden hokus-pokus civilnega zakona, nekaj sladkih čustev,

ki jih je hitro konec. Žal danes tudi mnogi naši kristjani mečejo vse v en koš. Lepa poroka, vse drugo pa ni več važno.

+ Včasih nimam krstov, včasih mi zmanjka porok, žal pa te vrste pokojnih nikoli ni konec.

Tokrat je prvi na vrsti **VLADIMIR TRAMPUŽ**, med nami v Melbourneu dobro znan, saj je kot navdušen glasbenik takoj po prihodu v Avstralijo (1955) v naši srenji ustanovil prvi pevski zbor Triglav, ki je pel in nastopal vrsto let. Nato je vodil pevski zbor pri klubu Jadran, s katerim je pel tudi na koncertu zborov v Št. Vidu pri Stični.

Vlado je bil rojen v Komnu 9. maja 1921 kot sin organista, ki pa ni verjel, da bo is sina kdaj kak pošten organist in pevovodja, kot mi je Vlado sam pravil. V tem se je zmotil. Vlado je bil sicer samouk, a je veliko ustvaril ter je celo komponiral.

Leto po prihodu v Avstralijo se je poročil z Gianni italijanskega rodu, ki mu je bila dobra žena. Hčerka Sonia in sin Robin sta sad njune zakonske zveze.

Zadnja leta je Vlado bolehal in poležaval. S pljučnico so ga odpeljali v Royal Melbourne Hospital, kjer je 24. aprila zaključil svojo življenjsko pot. Naj mu Bog povrne za vse, kar je v življenju daroval naši narodni skupnosti. Bil je na zunaj včasih nagel in trd, na znotraj pa mehkega značaja in je zato še težje čutil težave in nerazumevanja, ki jih je včasih doživljal. Kadar sva o tem govorila, sem mu moral dajati pogum, naj vztraja.

Rožni venec ob krsti smo zmolili v Pogrebem zavodu Mulqueen v North Coburgu na predvečer pogreba. Pokopali pa smo ga po molitvah v cerkvi sv. Marka, Fawknar, na novi del fawknarskega pokopališča (Northern Memorial Park Cemetery). Njegovi bivši pevci so mu zapeli v slovo, Boletova Marcela pa se je poslovila s svojimi verzji.

Zvedel sem, da je 25. aprila umrl **FRANC ŽLOGAR**, verjetno v bolnišnici v West Footscrayu. Bil je samec, doma iz Bele krajine, rojen 1916. v Bošnjini vasi (metliška ali suhorska fara, žal pa imena vasi nisem našel v slovenskem atlasu). Moral je biti eden prvih naših priseljencev v Melbourneu. Imel je svojo hišico v Footscrayu, kjer je samotaril in se ni dosti družil z nikomer. Zanj sem zvedel po nekem Srbu ter ga lani enkrat obiskal, pa tudi meni ni zaupal. Belokranjec, ki živi v bližini, ga je zaman nagovarjal, da bi šel z njim v Kew. Nedavno je bil v bolnišnici St. Georges v Kew, pa sem žal zvedel o tem slučajno šele kasneje. Več podatkov pa o njem nimam. Žal doslej tudi nisem mogel ugotoviti, kateri pogrebnik ga je pokopal in kam.

Dne 13. maja je na svojem domu v Cockatoo blizu Melbournea mirno zaspala **NEŽKA PRETNAR**. Že par let je bolehal za rakovo boleznijo, vendar je smrt pri-

šla nepričakovano. Lepo je bila pripravljena za odhod v večnost. Rojena je bila v avgustu 1928 na Jesenicah v družini Bahun. Z možem Julijem, ki je prav tako Gorenjec, ter sinovoma Julijanom in Ivanom sta prišla v Avstralijo leta 1962. Novi dom so si ustanovili v Melbournu, nato pa kupili malo farmo, da jim je vsaj malo nadomeščala deželo pod Triglavom. Pogrebna maša je bila 18. maja v farni cerkvi sv. Janeza Vianeya, Mulgrave, sledil je pogreb na pokopališču v Springvale. Možu Juliju, ki je za pokojnico v času bolezni tako lepo skrbel, in enako sinovoma s soprogama ter malemu Marku, ki je izgubil staro mamo, naše iskreno sožalje!

Šele nedavno sem zvedel za smrt GABRIJELE BORŠTELJ, ki je umrla 22. septembra lanskega leta v Melbournu. Rojena je bila 9. maja 1910 v družini Križman v Rihenbergu (Branik) na Primorskem. Leta 1936 se je v Trstu poročila z Jožefom Borštelj, ki je umrl lani in je v lanski novembrski Matici mrtvih. Leta 1955 sta se z družino odpravila v Avstralijo ter se naselila v melbournskem okraju Thomastown. Večer življenja sta utrujena in bolna preživela v italijanskem domu počitka.

Vsem našim pokojnim večni mir pri Bogu!

+ Dokončna vsota nabirke v velikonočnih kuverticah za vzdrževanje našega središča je 8,025.95 dolarjev, kuvertic pa se je vrnilo 415. Celotna postna nabirka Project Compassion pa je zbrala za dežele najbolj potrebne pomoči vsoto 1,048.06 dolarjev. Bog povrni vsem dobrotnikom!

+ Kot običajno imamo tudi letos šmarnice združene z obema nedeljskima mašama, za čez teden pa jih oglašamo za en teden naprej. Tako je lažje, ker je toliko drugih dejavnosti, tudi nepričakovanih, ki vzamejo čas. — Je pa obisk šmarnične pobožnosti čez teden kaj maloštevilen. Ob mislih, kaj šmarnice še vedno po-

menijo v rodni domovini, smo avstralski Slovenci pozabili na Marijo. Bolj je ob večerih mikavna televizija in domača udobnost. . . Škoda!

+ Konzularni dan je bil v verskem središču, kot je bilo napovedano, dne 11. maja. G. Aljaz Gosnar, odpravnik poslov veleposlaništva v Canberri, je bil zelo zaposlen vse popoldne in si ni vzel niti toliko pavze, da bi se počeno oddahnil. Uradoval je v novourejeni pisarni Narodnega sveta. Kot je povedal, je prišlo tudi dan prej na Jadran precej ljudi. Zelo verjetno bo med nami redno enkrat na mesec. Čim bo uredil spored svojih rednih obiskov, bomo preko Misli obvestili rojake.

Z ozirom na potrditev raznih Izjav in Pooblastil (glede prenosa dediščine, razna polnomočja zastopniku v Sloveniji ipd.) pa sva v času od enega do drugega konzularnega dneva na razpolago s p. Tonetom, ker sva tudi od avstralskih oblasti priznana za overovitev podpisa na Statutory Declaration.

+ Priljubljeni pevec ALFI NIPIC je bil med nami s sydneyškimi VESELIMI GORENJCI. Sponzoriral ga je Narodni svet Viktorije. Hawthorn Town Hall je bila nabito polna. Zdi se mi, da bi s takim sporedom napolnili kar vse naše slovenske dvorane po vrsti, ko bi bili enotni in bi se znali po bratsko pomeniti. . .

Alfi je s celo svojo skupino nočeval v Domu počitka m. Romane. Čudil se je lepemu Domu in dejstvu, da so še prazne sobe. Pohvalil nas je, da smo tako lepo poskrbeli za ostarele. Kaj mi res ne znamo ceniti te naše najnovejše slovenske ustanove, ki čaka napol prazna, da bo na uslugo slovenskim rojakom?

+ Upokojenci se kar pridno zbirajo na srečanja s kosilom v verskem središču. Vsako tretjo nedeljo v mesecu so dobrodošli pri deseti maši in po njej. Zdaj v zimskih mesecih se bomo zbrali h kosilu v obednici

“Truplo
mirno
naj
počiva,
duša
pa naj
raj
uživa . . .”
Ob
grobu
pok.
Vladota
Trampuža

Baragovega doma, kjer je sicer manj prostora, pa zato toplejše. Tudi je lažje za postrežbo, ker je bližje kuhinji. V maju sta kuhali Angela Povh in Marta Krenos ter naj bo tu obema izrečena topla zahvala. Enako ostalim pomočnicam!

+ BARAGOVA KNJIŽNICA ima precej knjig že za beleženih in lepo zavutih, čakajo pa na primeren prostor, ker so vse omare polne. Problem smo resili z nakupom štirih knjižnih omar, ki bodo sicer pokvarile

sobni prostor, a so nujno potrebne. — Naj ob tej priliki spomnim ljubitelje branja, da je naša knjižnica odprta vsako nedeljo po deseti maši. Poslušajte se je!

+ Postajam pozabljen. Nekdo mi je dal v dvorani na Materinski proslavi vsoto 25 dolarjev za Misli. Pri najboljši volji niti ne vem, ali je bil moški ali ženska, kako naj potem vem za ime. Lepo prosim, naj se oseba javi, da vem pravilno zabeležiti naročnino in dar za Misli.

P. BAZILIJ

Dve novi znamki

APRILSKA številka Misli je objavila zanimiv dopis o stoletnici Slovenskega planinskega društva. Kot prijatelju naših planin — akoravno nisem bil nikdar na vrhu Triglava in tudi ne bom — mi je dal pobudo, da k temu nekaj prispevam kot zbiratelj znamk.

Ministrstvo za promet in zveze ter PTT državna ustanova Republike Slovenije sta za ta pomembni jubilej izdala dve spominski znamki: ena je posvečena Planinski zvezi (v to se je društvo preimenovalo leta 1948), druga pa stoji obletnici rojstva znanega in zaslužnega planinca Jožeta Čopa. Naj mi bo dovoljeno vzeti nekaj iz brošurice, ki sta jo ob tej priliki izdali obe zgoraj imenovani ustanovi.

SLOVENSKO PLANINSKO DRUŠTVO je bilo ustanovljeno 27. februarja 1893 v Ljubljani na pobudo mladih domoljubnih hribolazcev, "piparjev" imenovanih. Trud ni bil zastoj, ideja je padla na plodna tla. In skrajni čas je že bil, kajti nemčurji niso spali, ampak krepko in hitro potujčevali naše gore ter se jih lastili, gradili nemške kočice, postavljali nemške kačipotove . . . Zato lahko rečemo, da je bil takrat glavni namen novoustanovljenega društva: ohraniti slovensko lice našim goram. Iz istega namena je dovški župnik Aljaž dve leti kasneje kupil od občine vrh Triglava ter nanj postavil svoj stolp.

Že v letu rojstva SPD sta bili ustanovljeni tudi dve podružnici: Kamniška podružnica v Kamniku in pa Savinjska podružnica v Mozirju.

V svojem prvem obdobju se je društvo zavzelo za gradnjo slovenskih planinskih koč, planinskih poti in slovenskih kačipotov. Z vso to aktivnostjo je vsekakor budilo takratno zaspano narodno zavest, saj je prirajalo tudi izlete v gore ter planinske kulturne in družabne prireditve ter predavanja o naših gorah.

V sto letih se je Slovensko planinsko društvo razvilo v močno organizacijo, priznano doma in na tujem. Planinska zveza je ugledna in na trdnih nogah, saj je v njej včlanjenih okoli 180 planinskih društev z

nad 100.000 člani. Društva upravljajo 163 planinskih postojank, vzdržujejo 7.000 kilometrov planinskih poti. Slovenski planinci se s ponosom uvrščajo v svetovni vrh, saj so dosegli svoje uspehe tudi na najvišjih himalajskih vrhovih. Zveza posveča tudi posebno pozornost vzgoji mladih, zlasti z ozirom na varstvo narave pri organiziranju izletov in vzponov.

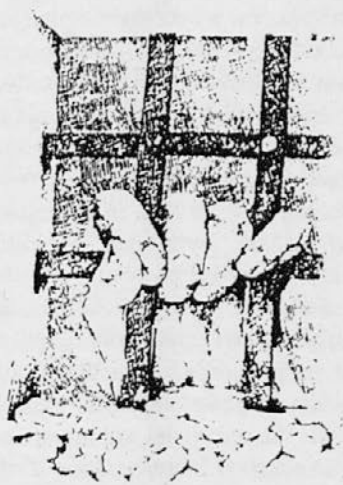
Pri vseh teh uspehih se ne smemo čuditi, da je Zvezo leta 1991 sprejela za svojo članico tudi mednarodna Zveza planinskih Organizacij (UIAA).

Druga spominska znamka iz te zbirke je posvečena JOŽI ČOPU (1893 — 1975) ob stoletnici njegovega rojstva. Vseobče znani alpinist in reševalec Joža Čop je preplezal večino sten slovenskih gor. Vsakemu resnemu plezalcu je poznana Severna stena očaka Triglava — Joža jo je preplezal nič manj kot 300-krat. Njegov najpomembnejši vzpon v Julijskih Alpah je smer po osrednjem — po njem imenovanem — Čopovem stebru, ki jo je preplezal leta 1945 s Pavlo Jesihovo ter pomeni vrhunec njegovih alpinističnih podvigov. Joža je največkrat plezal v navezi z dr. Mihom Potočnikom in dr. Stanetom Tomiškom — planinci so jo imenovali "zlata naveza". Toda Joža ni oblezel le domače velikane, preplezal je tudi hladne Spitzberge, Ande, gore Kavkaza, Pamir, Hindu-kuš . . . Ni bil le prvovrstni plezalec, ampak tudi požrtvovalni gorski reševalec, ki se je vedno na prvi poziv radovoljno odzval gorskemu ponesrečencu v pomoč. Bil je soudeležen pri prvih slovenskih filmih, v kraljestvu Zlatoroga in Triglavske strmine.

Joža Čop je za svoje planinsko delovanje prejel najvišje športno priznanje — Bloudikovo nagrado. In da je zdaj njemu posvečena slovenska poštna znamka, tudi ni kar tako. Bil je pionir, ki je mnoge potegnil za sabo v gore. A ko bi v nekaj vrsticah hoteli pisati še o drugih naših alpinistih, bi bila vrsta predolga. Ob stoletnici organiziranega planinstva jih je že kar precej.

JANEZ PRIMOŽIČ

MOJE CELICE

(PROCES)

Z miličniki smo se nato napotili proti sodni dvorani.

Z očmi sem iskal znanca.

Ob zidu pred vhodom v dvorano sem zagledal mamo in obe mlajši sestri, ki sta bili doma. Starejša je bila tiste dni v zaporu.

Zabolelo me je, kot bi mi nekdo zadril bodalo v srce. Vesel sem bil, da sem videl mamo od blizu, po drugi strani pa me je bolelo, ker sem vedel, koliko gorja ji bo prinesel ta dan.

Srečala sva se z očmi. Žalostne so bile. Solza se ji je zaiskrila v njih.

Zdelo se mi je, da v njih berem očiitek: Zakaj si nam pripravil to žalost?

Hkrati pa sem videl razumevanje, sočutje, usmiljenje, tolažbo.

Mati premore vse.

Tudi Marija je stopala s Kristusom na Kalvarijo.

Morda bo ta Kalvarija še hujša za mamo kot zame. Morda bo zanjo smrtni udarec.

Ustniče so ji zatrepetale, ko sem stopal mimo nje. Ni se mi smela približati, ni me smela pozdraviti.

Njena vera je bila trdna, neomajna.

Oče ni imel poguma. Morda mu ponos ni dovolil, da bi gledal in poslušal, kaj bodo delali z mano. Zato ni prišel.

Mati pa je bila pripravljena na vsa ponizanja. Morda je čutila, da sva si po srcu sorodna. Krvno sorodstvo še ne izenači dveh ljudi, srce in ljubezen pa ju zbliža in prekali kot na nakovalu v enak značaj.

Stopili smo v dvorano. Sedeži so bili skoraj vsi polni. Večinoma neznanzi obrazi.

Po stenah so bili plakati. Napisi in parole: Smrt izdajalcem! Proč z izdajalci in sovražniki slovenskega naroda! In še drugi napisi.

Ljudska volja! Že vnaprej je bilo določeno, kaj me čaka. Stene so o tem govorile.

Pred nami je bila dolga pognjena miza. Okrožno sodišče iz Postojne je prevzelo ta proces.

Sodnik Sartori, protniki sodniki, javni tožilec in zagovorniki so

NAŠE NABIRKE

BERNARDOVEMU
TISKOVNEMU SKLADU
ZA NAŠE "MISLI":

\$40.— M. Umbrazunas, Angela Škofic; \$39.— Stanko Kragelj; \$30.— Stanislav Prosenak, Mari Klakočar; \$20.— Jože Vah, Peter Babič, Danilo Maver; \$18.— Ana Ribič, Marija Vogrin; \$15.— Stane Furlan, Frančiška Truden; \$14.— Bruno Knafeljc; \$12.— Stan Verne; \$10.— Zora Kirn, Rudi Durchar, Maria Kovačič, Jože Kavaš, Karel Knap, Danilo Kreševič, Branko Tavčar, Alojz Brne, Marta Veljkovič, Jože Malnarič, Stefan Šaule, Marija Lipec, Janez Vidovič, Edvin Bembič, Karolina Ogrizek, Jože Turk, Marija Fijan, Tine Kramar, Slavko Hrast, Albina Konrad, Franc Horvat, Jože Vuga, Ivanka Krempel, Stanislav Šajn, N.N.; \$8.— Ljodje Stražišar, Marija Bosnič; \$5.— Edvard Hrvatina, Florjan Vojska, Julijana Šajn, Ivan Žele, Jože Burlovič, Rihard Twrdy, Marija Bertoncej, Ivan Hozjan; \$4.— Janez Jernejčič; \$3.— Marija Kovačič; 2.— Marica Podobnik, Jožef Debevec.

ZA MISIJONE IN NAŠE

POSINOVLJENE MISIJONARJE:

\$20.— Julijana Šajn (za lačne otroke), druž. Jože Gosak (za lačne in najbolj uboge); \$10.— Ivanka Študent (za lačne); \$9.— Jože Burlovič (za lačne).

ZA LAČNE SIROTE

MATERE TEREZIJE:

\$50.— Zinka Škraba; \$10.— Marija Kosi.

VSEM DOBROTNIKOM
BOG STOTERO POVRNI!

Grad Kamen

SLOVENSKA

IZSELJENSKA MATICA vabi vse rojake, ki bodo letos obiskali domovino, da se udeležijo prireditev, ki jim jih nudi skupaj z nekaterimi kulturnimi, umetniškimi in znanstvenimi ustanovami:

V JUNIJU gostuje v Sloveniji folklorna skupina NAGELJ iz Toronta, Kanada. Nastopili bodo v Slov. Bistrici, Dragatušu in drugih krajih, pa tudi na Srečanju v moji deželi.

Mladi izseljenci posebej vabljeni k udeležbi okrogle mize Mladi in izseljenstvo, ki bo v Cankarjevem domu v Ljubljani. Osnovna tema pogovora bo vključevanje mladih v društveno življenje v izseljenstvu.

V JULIJU je osrednja prireditev gotovo SREČANJE V MOJI DEŽELI v soboto 3. julija v Dolenjskih Toplicah. Poleg bogoslužja bo bogat kulturni spored /oktet Deseti brat iz Ljubljane, Nonet Rog iz Kočevja, oktet slovenske župnije iz Berlina, trboveljska Delavska godba, folklorna skupina Nagelj iz Kanade.../ in seveda piknik, kjer boste lahko srečali marsikaterega znanca.

Istočasno in v istem kraju bo tudi SLIKARSKA RAZSTAVA del naših izseljencev.

Od 5. do 30. julija bo v Ljubljani 12. Poletna šola slovenskega jezika. SIM bo na tem seminarju podelila

vstopili. Vsi v dvorani so vstali in začeli ploskati. Zagovornika v rdečih kravatah sta sedla na konec mize, sodnik Sartori s tovarišema v sredino, javni tožilec pa je imel svojo mizico na levi strani.

Javni tožilec je začel brati obtožnico.

Počasi, razločno, s povzdignjenim glasom, z nekim užitek je bral stavek za stavkom. Tu in tam se je ustavil, pogledal sodnika, se ozrl po občinstvu, zajel sapo in stopnjeval svoj glas. Proti koncu je bil ves zaripel v obraz. Zahteval je, naj sodišče ugotovi resničnost obtožbe in naj izreče strogo kazen.

Sodnik Sartori je pozval obtožence in priče, naj govore resnico. Nato je začel postavljati vprašanja po spisku, ki si ga je bil že prej pripravil ali so mu ga morda pripravili drugi. Tipkarica je pisala. Dolga vprašanja, ki so bila za poslušalce nova, meni pa odvrtna, ker sem jih že nešteto krat slišal. Vse sem vedel, kaj moram odgovoriti.

Dvorana je bila ozvočena. Zvočniki so viseli tudi pred kinodvorano. Prič je bilo torej dovolj.

Med poslušalci sem videl svoje zaslizševalce; s posebnim užitek so polagali krono prečutim nočem, ki so jih "žrtvovali" za nas.

Poleg sodnika je od časa do časa postavljaj vprašanja tudi javni tožilec, ki je imel na mizi "bremenilni material". Oglašal se je, ko je slišal drugačne odgovore kot na zaslišanjih.

Vse je potekalo po določenem sporedu. Med 9. in 22. uro smo prišli na vrsto vsi trije obtoženci. Opoldne so razpravo prekinili. Odpeljali so nas v zapore. Moral sem ostati pod stopnicami, ker zame ni bilo sobe. Tja so mi prinesli običajni ričet.

Popoldne je bilo v dvorani nekoliko manj ljudi. Mama in sestri so vztrajale do konca. Sodišče nas je spoznalo za krive in ker je tožilec zahteval najstrožjo kazen, je sodnik Sartori po kratkem posvetu prebral sodbo: V imenu ljudstva se obtoženi Kragelj obsodi na smrt z ustrelitvijo, Simon Hrast na osemnajst let prisilnega dela, Srdžan Kacafura pa na tri leta lahkega zapora.

"Uboga mama," mi je šinilo v glavo, še preden je sodnik končal. "Toliko ur je poslušala z napetimi živci vse obtožbe, ki so padale name. Nič ni zaužila in zdaj sliši strašne besede: obsojen na smrt z ustrelitvijo. Kako bo prenesla? Kako bo danes prišla domov? Kako bodo to povedali očetu? Saj bo ponorel!"

Vse te besede so švigale po glavi. Komaj sem ujel zadnje sodnikove besede: Obsojenci imajo možnost, da v osmih dneh vložijo pritožbo na vrhovno sodišče...

V dvorani so zaploskali. Tu in tam je bilo slišati klic, ki je zahteval smrt. Sodniki so odšli in dvorana se je začela prazniti.

In glej, čudo! Približal se mi je zagovornik. Dovolili so mu, da se pogovori z mano po razpravi, po izrečeni sodbi! Prišel je z beležnico kakor časnikar. Ponudil se je, da vložijo pritožbo. Skušal je biti prijazen in mi je namigoval, da prej ni mogel do mene. Opravičeval se je, ker ni nastopil z daljšim govorom, češ da me ni poznal, da je premalo vedel o meni in podobno. Obljubil mi je, da bo napravil, kar mu bo mogoče. Vlival mi je upanje, da bodo obsodbo spremenili.

Poslušal sem ga, kakor bi nekdo prišel z drugega sveta in se ne more

vživeti, da je vse to resnica.

Ljudje so odšli iz dvorane. Miličniki so čakali. Moja spremljevalca sta bila še kar vljudna. Morda sta se bala, da ne bi začel rogoviliti. Nekdo, ki je obsojen na smrt, je vsega sposoben.

Neki udbovec jima je zašepetal nekaj besed na uho. Stopila sta do mene in me napotila proti stranskim vratom. Izstopili smo na drugi strani dvorane.

Nepozabna noč!

Dvignil sem pogled in zagledal zvezdnato nebo. Vse je migetalo. Lučka ob lučki, kot bi me pozdravljale. Saj jih nisem toliko časa videl.

Miličnika sta molčala. Bog ve, kako jima je bilo pri srcu. Morda nista še nikoli spremljala človeka, ki je bil obsojen na smrt.

Njuni škornji so udarjali po peščeni cesti. Vodila sta me po stranskih ulicah do Udbe.

Pri zadnjih hišah sem zaslišal murne in nekje v daljavi regljanje žab. Čudovita melodija! Zdelo se mi je, da nisem vreden te pesmi narave. Razumel pa sem jo bolj kot kdajkoli prej.

Spomnil sem se na Vodopivčeve "Žabe", ki smo jih tolikokrat prepevali.

Brez besed smo stopali drug ob drugem. Koraki so motili nočno himno narave.

Dospeli smo.

Miličnika sta me izročila pazniku, ki me je odpeljal v bunker.

Sojetnik Peter se je prebudil. Na spodnjem pogradu je vzdignil glavo, buljil v temo in si mencial oči.

"Kako je bilo?" je vprašal.

"Na smrt so me obsodili," sem mu mirno odgovoril.

"Na smrt?" se je začudil. "Ali se šalite?"

"Nič se ne šalim, resnica je."

Novica ga je presenetila. Vzelo mu je besedo, nič več ni spraševal.

"Vigilija sv. Petra in Pavla," sem se spomnil. "Tudi ta dva sta bila obsojena na smrt. Ne samo obsojena, tudi usmrčena. Kaj bo pa z mano?"

Skobacal sem se na gornji pograd. Naporni dan me je utrudil, zato sem zaspal kot klada.

/Nadaljevanje sledi/

20 štipendij za šolnino.

JULIJ - AVGUST – Folklorna skupina SOČA iz Hamiltona, Kanada, bo nastopila 25. julija na folklorem festivalu v Beltincih, Prekmurje, 27. julija v Slovenj Gradcu, 30. julija v Velenju, 31. julija v Krškem ali v Šmarjeških Toplicah, 1. avgusta v Metliki, 3. avgusta v Rogški Slatini in 6. avgusta v Ljubljani.

Mladinski pevski zbor CIRCLE 2 iz Clevelanda, ZDA, bo v Sloveniji od 27. julija do 10. avgusta. Nastopil bo v Ilirski Bistrici, v Kopru in drugod.

Dne 28. julija pripotuje iz Amerike narodnozabavni orkester VADNALI. Gostoval bo v raznih krajih. V SEPTEMBRU vo v salonu Rotovž v Mariboru razstava del Milana Volovška, rojaka iz Argentine.

Slovenska Izselsjenska Matica vabi vse izseljence-umetnike, ki se žele udeležiti slikarske kolonije v okviru Srečanja v moji deželi, da pošljejo svoje prijave na naslov: Slovenska izselsjenska matica, Dajana Babič, Čankarjeva 1/11, 61000 LJUBLJANA ali pa po telefonu 61-210-747. ali pa faxu 61-210-732.

Dragi rojaki, pričakujemo, da se boste odzvali našemu vabilu in da se v poletnih mesecih srečamo v Sloveniji. Prirščno pozdravljeni!

Dr. Mirko Jurak
Predsednik S.I.M.

iz "Zarje".
glasila Slov.
Ženske Zveze

Edinstvena slika
Marije Pomagaj,
Kraljice slovenskega naroda.
Risala ameriška Slovenka
Estelle Zorman-McGuckin

SV. RAFAEL SYDNEY

*Fr. Valerian Jenko, O. F. M.,
St. Raphael Slovene Mission,
313 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W. 2160
(P. O. Box 280, Merrylands, N. S. W., 2160)
Tel.: (02) 637 7147 Fax: (02) 682 7692*

*Slovenske sestre – frančiškanke Brezmadežne
St. Raphael Convent,
311 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W., 2160
Telefon: (02) 682 5478*

POKOJNI – V petek 23. aprila 1993 je v bolnišnici svetega Jožefa v Auburnu umrl rojak LEOPOLD VRHOVŠEK. Rojen je bil 30. marca 1924 v vasi Mačji dol pri Trebnjem na Dolenjskem. Zaradi vojne in težkih družinskih razmer je v mladosti prestal dosti hudega. Po končani vojni se je odločil, da gre po svetu. V Avstralijo je prišel v marcu leta 1950 na ladji "General Muir". Med drugim je bil nekaj časa zaposlen v Watsons Bay pri avstralski mornarici. Dve leti po prihodu, 1952, se je poročil s Silvo Joan Turner, avstralskega rodu. V zakonu se jima je rodila hčerka Elizabeth, ki je zdaj poročena z Robertom Colless. Pokojni je z družino živel v Bathurstu, zadnjih trinajst let pa v Canley Vale. Bil je aktivni član Triglava ter je veliko pomagal pri gradnji z varjenjem železnega ogrodja. Bil je tudi član R.S.L., zato so se tudi številni člani te lige udeležili pogreba. Leopold je nekaj časa bolehal za rakom in iskal pomoči v bolnišnici. A bolezen je napredovala in končno zmagala. Pogrebne molitve so bile opravljene v Rookwood krematoriju v sredo 28. aprila. Poleg že omenjene žene ter hčerke zapušča pokojnik tudi vnuka Martina in Hughha.

V ponedeljek 26. aprila pa je v kraju Whalan (Mt. Druitt) tragično umrla GINA JUDITH SELAK. Rojena je bila v Riverstonu 26. septembra 1965 kot hčerka Petra Selaka, po rodu iz Gornjih Radolj (Sevnica), in Frančiške r. Zadnikar, doma iz Preserja v okolici Ljubljane. Gina je obiskovala osnovno šolo v Riverstonu, srednjo solo pa v Petershamu, kamor se je družina preselila. Krst je prejela v Riverstonu, prvo obhajilo in birmo pa v Stanmore. Nekaj časa je živela v Newcastleu, zadnji čas, ko se je začela oglašati bolezen agrophobia, je živela pri mami v Mt. Druitt-u. Gina je bila prijazna dekle, polna ljubeznivosti in dobrote, vedno pripravljena pomagati bližnjemu. Vse te lastnosti so izhajale iz njene povezanosti z Bogom, kar je

večkrat omenjala v pogovoru z mamo. A kljub zdravniški pomoči in mamini skrbni negi je bolezen napredovala. Dan pred njeno smrtjo se je moralo nekaj hudega goditi v njeni glavi, da ni mogla več zdržati. Materi je razložila v poslovilnem pismu, da se mora posloviti od tega sveta. – Na predvečer pogreba smo v Fairfieldu, pogrebni zavod Funerals of Distinction, ob krsti zmolili rožni venec za pokoj njene duše. Pogrebna maša je bila v naši cerkvi v petek 30. aprila. Ob koncu maše ji je mati spregovorila v slovo. Pokopali pa so jo na novem delu našega pokopališča v Rookwoodu. Ob odprtem grobu se je eden prijateljev v imenu ostalih poslovil od nje. Recitiral je njeno pesem o cirkuškem klovnu, ki mora biti vedno vesel ter poln šal, četudi marsikdaj v srcu čuti bolečino. Ta njena pesem občuteno pove, kaj je ona sama trpela, ko jo je mučila živčna bolezen, pa je skrivala bolečino in ni hotela drugim povzročati skrbi. – Gina zapušča poleg staršev tudi sestri Brigito (32 let) in Benjamina (30 let).

V Merrylandsu je 19. aprila umrla MARIJA DAMJANOVIČ r. Bačić. Rodila se je 2. novembra 1914 v Blatu na Korčuli. V Avstralijo je prišla leta 1970 in se kar priključila naši verski družini. Do svoje bolezni pred štirimi leti je redno in rada prihajala v našo cerkev, zdaj v bolezni pa nas zaprosila, navadno za prve petke, da smo ji prinesli sveto obhajilo. Veliko je premolila in svojo bolezen izredno vdano prenašala. Huda žalost jo je zadela, ko je leta 1972 njen sin Blaženko na tragičen način izgubil življenje. Leta 1985 pa ji je umrl mož Franko. Zdaj zapušča hčerki Marijo por. Kramarič in Boženko por. Bačić, poleg sedem vnukov. – Pogrebno mašo smo imeli v naši cerkvi ob veliki udeležbi pokojničinin rojakov, grob pa je dobila poleg pokojnega moža Franka na pokopališču v Castle Hill-u.

V sredo 5. maja okrog devete ure zjutraj je na svojem domu v West Ryde (okraj Sydneya) umrl rojak FRANC ŠEGULA. Rojen je bil 29. septembra 1929 v Sovjaku pri Ptujju. Oče mu je bil Jožef in mati Marija r. Fekonja. Leta 1960 se je v Mariboru poročil z Marijo Kajdič, po rodu iz Lomanoš pri Gornji Radgoni. V Avstralijo sta prišla 8. januarja 1962 na ladji "Fairsea". Rodila sta se jima dva sinova: Andrej je poročen z Marijo r. Nedham, John pa z Gillian r. Oakes, a sinu je ime Blake. Poleg teh zapušča pokojnik še sestro Marijo por. O'Brien, ki živi v Newcastleu, sestro Francko v Apačah, brata Jožefa v Dravogradu in Adolfa v Nemčiji. Po poklicu je bil Franc ključavničar ter je bil do bolezni zaposlen v ladjedelnicah Kakatoo in Garden Islands. Zbolel je za rakom leta 1987 ter so mu morali odstraniti levo stran pljuč. A kljub zdravniškemu posegom je bolezen napredovala. Kot je povedala žena, ki mu je skrbno stregla, je bo-

lezen zelo potrpežljivo prenašal. Bolnik je prejel sve-
to maziljenje, nato nekajkrat sveto obhajilo, komaj
nekaj minut pred smrtjo pa tudi sveto popotnico.
Tako je res pripravljen odšel s tega sveta. — Pogrebna
maša je bila pri nas v Merrylandsu, nato smo pokoj-
nika spremili na zadnji poti, do groba številka 95 na
novem delu našega pokopališča v Rookwoodu.

Naše iskreno sožalje sorodnikom pokojnih. Naj
jim Bog nakloni tolažbo po Svetem Duhu in božji
Materi Mariji. Pokojnim pa večni mir!

KRST je bil tokrat en sam: **Daniel Charles Trouve**,
St. Clair, NSW. Oče Charles, mati Brigitte r. Gherm.
Botrovala sta Ivan in Carol Gherm. — Pri Sv. Rafaelu,
Merrylands, 1. maja 1993. Novokrščencu, staršem in
botroma naše čestitke!

NEWCASTLE pride spet na vrsto za slovensko
službo božjo v nedeljo, 30. maja, ob šesti uri zvečer.
Pred mašo bo prilika za zakrament sprave, po maši pa
bomo imeli spet srečanje v dvoranah. Naslednja maša
bo spet 29. avgusta. — Ob tej priliki naj se zahvalim v
svojem imenu ter v imenu našega pevskega zbora in
vseh ostalih, ki so z njimi prišli v nedeljo 2. maja v
Newcastle. Pevci so imeli piknik v Pokolbinu, zvečer
ob šestih pa so prepevali pri slovenskem bogoslužju
v mogočni cerkvi Srca Jezusovega v Hamiltonu. Ta
cerkev zasluži ime "katedrala" zaradi mogočnih obo-
kov, ki so povzročili, da je pesem mešanega zbora
izzvenela izredno mogočno. Po maši smo šli v dvo-
rano, kjer so rojaki iz Newcastla napravili zakusko
za goste — pevce in spremljevalce — pa tudi za vse
zbrane iz Newcastla in okolice. Vsem, ki so organizi-
rali tako lep sprejem, iskren Bog plačaj! Naj ob tej
priliki povem, da je tamkajšnje slovensko društvo
"Tivoli" nedavno praznovalo 35-letnico obstoja. Se-
danji predsednik g. Ivo Klopčič je z odborniki in čla-
ni organiziral lepo slovesnost. Povabili so častnega
konzula g. Alfreda Brežnika in poročevalko sloven-
skih oddaj na SBS (Sydney) gospo Marizo Ličan, ki
je kasneje predvajala na radiu nekaj iz sporeda te
proslave. Društvo organizira prevoz ostarelih rojakov,
ki nimajo prevoza, na kako prireditev ali piknik, pa
tudi v slovenski maši.

FIGTREE ima slovensko bogoslužje vsako drugo
in četrto nedeljo v mesecu, vselej ob petih popoldne.
V maju pa je tudi šmarnična pobožnost s sveto mašo
vse srede ob sedmih zvečer.

CANBERRA pride na vrsto za slovensko mašo na
tretjo nedeljo vsakega meseca. Kraj je kot običajno,
čas pa je nov: ob štirih popoldne 20. jun., 18. julija ...

ZLATA OBALA ima slovensko mašo v soboto 31.
julija ob 7.30 zvečer v cerkvi Srca Jezusovega, Fair-
way Drive, Merimac.

Misli, maj 1993

BRISBANE z mašo naslednji dan, v nedeljo 1. av-
gusta ob 11.30 dopoldne v St. Mary's, vogal Merivale
& Peel Sts., South Brisbane.

TELOVSKA PROCESIJA bo na praznik sv. Rešnjega
Telesa in Krvi, v nedeljo 13. junija po maši. Na
dvorišču bomo imeli prvi blagoslov, v cerkvi pa za-
ključnega.

SESTRA FRANCKA bo po petih letih delovanja
med nami odšla na zasluženi dopust in na obisk star-
šev, zlasti bolnega očeta. Odsotna bo od 3. junija do
4. avgusta. Pripravila je spored za Slomškovo šolo, da
bo šlo dalje brez nje. Tudi upa, da bo mešani zbor
prepeval v njeni odsotnosti.

MLADINSKA ORGANIZACIJA SYP in pa FUND
RAISING KOMITE kar živahno delujejo in skušajo na
razne načine pomagati pri zdrževanju našega verskega
središča in njegovem izboljšanju. Nedavno so organizi-
rali v ta namen "Harbour Cruise" in razne srečolove.
Načrtujejo tudi akcijo "Family Portret". Upam, da se
bodo naše družine odzvale in sprejele to izredno ce-
neno ponudbo. Dobile bodo sliko svoje družine, s tem
pa tudi pomagale nekaj k zbiranju sredstev za tekoče
potrebe središča.

NAŠE POKOPALIŠČE, novi del, je v zadnjem času
dobilo novo podobo: uprava je posadila drevesa in na-
pravila terazno stezo v obliki križa. Kjer se ti dve stezi
križata, tam bo stal križ kot središčna točka našega
dela pokopališča. Ta križ bomo blagoslovili ob priliki
vsakoletne svete maše za pokojne v mesecu novem-
bru. Letos je za sveto mašo na grobovih na vrsti novi
del. — Na vogalu našega pokopališča je še prazen pro-
stor, ki čaka, da bomo tam postavili kapelico po na-
črtu pok. arhitekta Cveta Mejača. Išče mo gradbenika,
ki bi se tega dela lotil in pravočasno končal. Našemu
gospodarskemu odboru je bil predložen načrt v pre-
udarek in izvedbo. Rojake, ki imajo tam pokopane
svojce, naprošamo za darove za kritje stroškov.

P. VALERIJAN

Simbola Ljubljane: Grad in nebotičnik

Z VSEH VETROV

ALBANIJO, državo, ki je po zmagi komunizma uzakonila ateizem, je 25. aprila na povabilo obiskal papež Janez Pavel II. "Cerkev v Albaniji je iz vsega hudega, kar jo je zadelo po drugi svetovni vojni, izšla prečiščena in obogatena s pričevanji mučencev, danes pa želi dati svoj celostni prispevek k blaginji," je dejal papež v pozdravnem govoru, ko je stopil na albanska tla.

Ob priliki tega obiska je papež posvetil štiri albanske škofo, med njimi nadškofa za skadarsko nadškofijo, ki bo vodil albansko Cerkev v novo dobo. Ob papežu je obiskala svoje albanske rojake tudi mati Terezija iz Kalkute.

KATYNSKA DRAMA, ki se je dogodila na ozemlju Belorusije, je dokončno pojasnjena – na podlagi dokumentov, da je ukaz za množične poboje prišel s sovjetskega vrha. Rusi so vsa leta valili krivdo na Nemce. Posebna komisija, ki jo je leta 1987 začel zdaj že bivši sovjetski predsednik Mihail Gorbačov, je objavila dokumente s kruto resnico. Sovjetski politbiro je 5. marca 1940 v katynskih gozdovih likvidiral vse poljske oficirje, ki jih je Rdeča armada zajela ob napadu na Poljsko 1. septembra 1939. Celotno število umorjenih v "Katynski akciji" je 21.857. Med njimi je 4421 poljskih častnikov, 6311 Poljakov iz taborišča Ostaškov, ostali pa so poleg Poljakov Letonci in Judje. Pobiti so bili brez sodnega postopka s strelom v tilnik, kot "sovražniki Sovjetske zveze".

Pri tem se Slovenci sprašujemo, kdaj bo dokončno pojasnjeno in ugotovljeno, kdo je krivec naših povojnih žrtev Kočevskega roga in drugih množičnih grobov po Sloveniji? Čas bi že bil, da pride resnica na dan.

NA KITAJSKEM je vsaka misijonska dejavnost še vedno zabranjena. Le malo tujcev dobi dovoljenje za

bivanje v državi, povečini znantveniki, ki jih vlada potrebuje. Pet benediktinskih sester si že nekaj časa prizadeva, da bi šle delovat v mesto Mejhekok v nekdanji Mandžuriji. Ustanoviti želijo zdravstveno središče z ambulanto in zavodom za rehabilitacijo bolnikov. Zaenkrat še ni pozitivnega odgovora na njih prošnjo.

OSREDNJI matinejski dobrodelni koncert na letošnjih Velikonočnih igrah v Salzburgu v Avstriji je bil posvečen žrtvam vojne v Bosni in Hercegovini. Moderator prireditve je bil bivši filmski zvezdnik Peter Ustinov, ki je za uvodne misli poleg drugega povedal tole: "Svet je postal tako majhen, da smo si postali vsi sosedje. Nihče ne more več reči, da ne ve za Somalijo ali Libanon ali Bosno. Vse to se dogaja na sosedovem vrtu. In to, kar se dogaja na sosedovem vrtu našega najbližjega sosedu, je pošastno in nedoumljivo . . ." Iz Ustinovega razgovora z novinarji je razvidno, da je zanj "balkanska vojna največja sramota današnjega kulturnega sveta, za katero nosimo vsi delček odgovornosti." Ustinov je tudi izjavil: "Prepozno je za take neumnosti kot so etnična čiščenja, danes potrebujemo vsi e t i č n o čiščenje!" Vreden predlog, ko bi ga celotni svet le sprejel!

TUBERKULOZE ni več, v Avstraliji smo jo ustavili za vedno, smo poslušali na peti celini zadnjih 25 let. In res je ni bilo. Vse TB-bolnišnice in TB-oddelke po splošnih bolnišnicah so spremenili v uporabo za druga obolenja. Zdaj pa kar naenkrat: TB je v Avstraliji spet na pohodu . . . Ob pregledu šestnajstih delavcev v eni delavnici Telecoma so našli dva pozitivna primera in šest nosilcev bacilov. Odkritje je povzročilo presenečenje in preplah. Spet govorijo in pišejo o množičnih pregledih pljuč, kakor so se vrstili pred tremi desetletji po vsej Avstraliji. Uvedli bodo cepljenje novorojenčkov in spet bodo na vrsti zdravniški ukrepi, za katere so bili prepričani, da jih ne bo treba v Avstraliji nikoli več povzeti.

Življenje prinese res vedno kaj nepredvidenega. In kaj rado nam pokaže, kako smo pri vsem napredku in znanju slabotni, kadar malo preveč zaupamo nase in lastne zmožnosti . . .

VIKTORIJSKIM SLOVENCEM

TOBIN BROTHERS
funeral directors

NA USLUGO V ČASU ZALOVANJA

North Melbourne 189 Boundary Road, 329 6144

Malvern 1382 High Street, 509 4720

Noble Park 505 Princes Highway, 546 7860

Frankston 232 Cranbourne Road, 781 2115

Mentone 93 2460

KOTIČEK

NAŠIH MLADIH

GALERIJA MLADIH je šla tokrat na deželo iskat novo ime za svojo vrsto. Izbrala je MICHELLE TRUDEN, vnukinjo naše dolgoletne naročnice Misli, Franciške Truden v Berriju, S.A., med slovenskimi sadjarji večno zelenega Riverlanda. Preko nje smo dobili sliko in nekaj podatkov. Michelle je hčerka njenega sina Jožeta, ki je sam prišel mlad s starši preko Francije v Avstralijo.

Dekle je končala srednjo šolo in napravila zrelostni izpit na Glossop High School blizu Berrija. Za nadaljni študij jo je zanimalo poslovanje, računovodstvo. Dve leti je živela v Mt. Gambierju in se delno zaposlila v davčni posvetovalnici. Nato se je vrnila v Berri ter nadaljevala šolanje z dopisovanjem, zaposlena pa je bila pri Berrivale Orchards. V letu 1992 je končala študije in v oktobru graduirala na Deakin univerzi v Geelongu, Vic. Prejela je Bachelor of Business Degree (majoring in Accountancy). S tem pa Michelle še ni zaključila svojega študija. Še je zaposlena pri istem podjetju (Credit Supervisor), obenem pa je začela z dopisovalnim študijem na Australian Institute of Credit Management. Po njenih načrtih bo študirala dalje in leta 1997 postala polnoveljavni računovodja – Certified Practising Accountant.

Michelle se je letos v aprilu poročila. Z možem Ja-

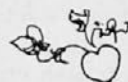
VENČEK ZA MARIJO

V GOZDU SPLETLI SO OTROCI
CVETNI VENČEK ZA MARIJO,
DA H KAPELICI GA V POLJU
OB POVRATKU POLOŽIJO.

DRUŽBICA VESELA ČUTI,
DA MARIJA ROŽIC ČAKA –
PA NI V VENČKU PRAV NOBENA
PO LEPOTI NJEJ ENAKA.

“PRAV NOBENA,” V MALČKIH POJE,
“A MARIJI Z VENČKOM DALI
BOMO SMEH, MLADOST, LJUBEZEN,
V ČAST JI KOLO ZAPLESALI.”

LJUBKA ŠORLI

sonom, ki ga veseli kmetovanje, zlasti sadjereja, sta že pred dvema letoma kupila zemljo s sadnimi drevesi, nameravata pa svojo dejavnost se povečati in se posebej posvetiti vinogradništvu. Koliko lepih načrtov, ki jih bosta tudi dosegla, če bosta složna z zakonu in pridna pri delu.

Kot smo videli, pridnosti naši Mihelci ravno ne manjka. Od mature si sama služi vsakdanji kruh in pokriva študijske stroške. Njej in Jasonu želimo obilo lepih uspehov.

Naj dodam še to, da je Michelle kot otrok kar dobro klepetala po slovensko, ko je bila več s svojimi starimi starši. Ob razvoju samostojne Slovenije je še bolj ponosna na očetovo kulturno dediščino ter se želi bolj posvetiti slovenskemu jeziku. Kot pridni študentki to ne bo ravno težko.

Moram povedati, da je striček žalosten. Niti enega pisma mi niste poslali zadnji čas. Pa so se lani nekateri ponujali za celo mladinsko stran. Verjetno bi jo moral sam pisati. Zato spet prosim: pomagajte mi vsaj z enim pismom na mesec popestriti ta Kotiček mladih!

– Striček

+ + +

Teta: “Janezek, ali hodiš rad v solo?”

Janezek: “Rad grem v šolo, pa rad grem tudi iz šole. Samo tam v šoli pa nisem prav nič rad.”

RIM, Italija – Papeški slovenski zavod SLOVENIK obvešča vse, ki so v prvem letu suverene Republike Slovenije obiskali to našo slovensko osrednjo ustanovo v Rimu (bilo jih je vsega skupaj 2650 obiskovalcev iz vseh delov sveta), da se je sreča nasmehnila tistim, ki so ob obisku prejeli naslednje številke:

0058; 0872; 1498; 1927 in 2470

Ti so uvrščeni med srečne izžrebance. Vsak, ki je lastnik ene gornjih števil, ima možnost, da teden dni preživi v Rimu in biva brezplačno v Sloveniku.

Naj povemo, da je papeški zavod Slovenik organiziral to žrebanje v počastitev Republike Slovenije, ki jo je Vatikan, prvi med državami, kot suvereno priznal.

Vljudno prosim vse izžrebane, da se čimprej oglase vodstvu Slovenika na naslov: **Pontificio Collegio Sloveno, Via Appia Nuova 884, 00178 Roma**, ali na telefonsko številko **718.47.44**, ali pa na naš telefax številko **718.72.82**.

Čestitamo! – **Maksimilijan Jezernik, Rector**

SURFERS PARADISE, QLD. – Slovenci Kraljičine dežele smo v soboto 1. maja 1993 imeli priliko na zelenem hribčku društva "Planinka" v Cornubiji pozdraviti slovenskega kralja narodno-zabavne glasbe za leto 1992, zlagovalca "Lojtrce domačih" – **ALFI NIPIČA**. Prišel je na povabilo brisbanskega Slovenko-avstralskega društva "Planinka" z velikim veseljem in tudi mi smo veseli in ponosni, da se je Alfi vabilu odzval. Na odru so ga spremljali sydneyjski muzikantje "Veseli Gorenjci" s pevko Olgo. Poudariti moram, da v vsej gneči ni bilo žive duše, ki bi izrazila kakršnokoli nezadovoljstvo s tem večerom. Ravno nasprotno: od začetka pa tja do druge ure zjutraj si lahko slišal le še in še in še, z dolgimi aplavzi. Čutiti je bilo kot da so sami "Avseniki" z nami. Ta domača prireditev bo zapisana v zgodovini Planinke kot najuspešnejši večer na tem delčku avstralske Slovenije.

Ne mislim kakor koli podcenjevati različne skupine pevcev in godcev, ki so v teku let gostovali med nami. Vsi so bili dobri, nekateri odlični, moram pa se strinjati z večino gostov te prireditve, da je ta večer prekosil vse.

Alfi Nipič je bil neverjetno sproščen. kot da bi se poznali že vrsto let. Podpisoval je svoje kasete, CD-s in kar so mu pač nudili v podpis, bil je vseskozi zelo prijezen in vesel. Ne verjamem, da je bil kdo med 140 gosti (kar je za našo narodno skupino veliko) kdo, s katerim Alfi ni spregovoril, če je le želel. Tudi člani ansambla "Veseli Gorenjci", mladi fantje sydneyjskih slovenskih družin (razen klarinetaša, ki je avstralskega rodu) so se nam hitro priljubili s svojo domačnostjo.

Ne smemo pozabiti, da so vsi nastopajoči prispeli v soboto zjutraj iz Sydneya, kjer so imeli enako uspešne

Misli, maj 1993

KRIŽEM AVSTRALSKE SLOVENIJE

večerne nastope v klubih, v verskem središču in tudi Wollongongu. Nekaj kratkih uric počitka čez dan, pa spet pred občinstvo z nastopom. A kake utrujenosti ni bilo opaziti na njih. Vsi so izgledali odpočiti, kaj živahni in zbrani. V nedeljo popoldan pa so že bili na poti v Sydney, saj so muzikanti morali v ponedeljek zjutraj na delo. Proti koncu tedna pa jih je čakala Canberra, naslednji teden pa Melbourne...

Tale večer z Alfijem je zopet pokazal in potrdil, kdo smo in od kod smo. Saj Alfi ni mogel verjeti: ko je začel peti stare popevke, se mu je pridružila cela dvorana. Večkrat je utihnil, da je petje dvorane prišlo do izraza. Solze so mu prišle v oči, ko je tako daleč od doma doživljal, česar doma morda že dolgo ni. V potrdilo je, da bomo rojaki v svetu obdržali več starih pesmi, pa tudi šeg in navad, kot pa sama matična dežela.

Še in še bi lahko pisal o tem domačem obisku in večeru domače pesmi, ki nam bo ostal za vselej v spominu. A dovolj za danes. Toplo pozdravljam rojake - bralce "Misli", te naše najstarejše pa vendar vedno mlade revije avstralskih Slovencev, ki je nam vsem prirastla k srcu. Tudi preko nje prenašamo našo bogato narodno dediščino na naše zanamce na tem petem kontinentu. — **Jože Vah**

☎ 850 1836

JENTON FURNISHINGS

Anthony Grl
20A Derreck Ave
Bulleen 3105

Izdelujemo kuhinjsko
pohištvo po Vaši želji
ter hišno in pisarniško
pohištvo vseh vrst...

Melbournskim Slovincem se priporoča
KAMNOSEŠKO PODJETJE

GIOVANNI VERGA MEMORIALS
Pty. Ltd. Inc.
VIZZINI MEMORIALS Pty. Ltd. Inc.
85-87 Trawalla Ave., Thomastown, Vic.
Tel. 359 5509, po urah na domu 478 4474

Nagrobne spomenike izvršujemo po dogovoru.
Garancija za vsako naše delo!

Admiral Motor Inn

Vaša gostitelja sta MURRAY in FRANK BERIC

Eno-, dvo- in trisobna odlično opremljena
stanovanja, kopalni bazen, sončna terasa, pralnica,
TV, ventilatorji, zajtrk po želji . . .

Samo par minut hoje do plaže in središča mesta.
Vprašajte za ostale informacije!

2965-2967 Gold Coast Highway

(ali pa P. O. Box 691)

SURFERS PARADISE, QLD.4217

Telefon: (075)398 759

FAIRFIELD WEST, N.S.W. — Že nekaj let sem naročena na list "Misli". Povedati moram, da prečitam prav vsak kotek v njemu. Sleherni mesec ga komaj čakam. Kot vidim iz lista, ste že mnogim pomagali najti izgubljenega sorodnika ali znanca, pa bi prosila, da pomagate tudi meni.

Iščem namreč prijatelja, za katerega vem, da je prišel v Avstralijo leta 1968 in že od takrat ne vemo prav nič o njem. Njegovo ime je FILIP RESNIK. Po domače smo ga klicali "Lipče", doma pa je iz Šmarce pri Kamniku. Skupaj smo živeli v Šmarci pri teti Pavli.

Ako bi kdo vedel kaj o njem, če še živi in kje, ali pa bo mogoče sam čital te vrstice, zelo bi bila vesela po tolikih letih dobiti z njim zvezo. Prepričana sem, da bo uredništvo Misli rado posredovalo kakršno koli novico o pogrešanem.

Za uslugo se zahvaljujeta Jožica in Ante Beljan

BELL POST HILL, VIC. — Najprej se zahvaljujem gospe Heleni Pirc iz Adelaide, S. A., ki je poslala Mislim podatke o umrlem rojaku. Vsi bi morali javiti vsak smrtni primer med nami, saj sem prepričana, da marsikdo rojakov umre in njegovo ime ne pride med imena Matice mrtvih. Ti so zlasti samci, ali pa poročeni z ženami drugih narodnosti.

Ker sem tudi jaz iz njegovega rojstnega kraja, naj dodam samo nekaj popravkov, da bodo pokojnikov podatki popolnejši:

Pokojnikov priimek je LEBAN in ne LEBAR, kot je zapisano. (Pogledal sem pismo in videl, da sem napačno naredil jaz ter se zanjo opraščam Pirčevim. - Ur.)

OBVESTILO

The Slovenian Studies Foundation Trust, ki ima na skrbi lektorat slovenskega jezika na Macquarie univerzi v Sydneyu, obvešča, da smo organizirali LOTERIJJO z izredno lepimi sedmimi dobitki, v skupni vrednosti 17,026.00 dolarjev. Prvi dobitnik je potovanje v Slovenijo za dve osebi, z dodatnim enotedenskim bivanjem v enem najboljših letoviških krajev v Sloveniji, z enodnevnim zgodovinskim izletom po dolini Soče.

Če pohitite z nakupom srečk, poletje lahko preživite doma v Sloveniji. Žrebanje bo na Slovenskem društvu Sydney dne 26. junija 1993, ob praznovanju druge obletnice rojstva slovenske države. Večer bodo skupno pripravile vse sydneyanske slovenske organizacije.

Cena srečki je pet dolarjev. Lahko jih naročite po pošti ali telefonu (02)544 1813 in (02)389 7673. Sprejemamo tudi kreditne karte.

Vzdrževanje univerzitetnega študija slovenskega jezika je za naše narodno ime važna zadeva in zasluži vse razumevanje in pomoč slehernega Slovence v Avstraliji. Podprite naše napore!

Rojen pa je bil Alojz v Črničah (po domače se reče pri hiši "pri Nežetčevih). Celega datuma rojstva ne vem, leto pa je gotovo 1926 in ne 1925. Zapušča pa pet otrok in ne šest. Ker je bil poročen z ženo italijanskega rodu, se je zelo malo družil s Slovenci. V Melbournu ima sestrično Zorko Persič, ki ji je vsa leta za velike praznike telefoniral in z njo po domače poklepetal. Mislim, da je zahajal v tamkajšnji italijanski klub.

Pozdrave p. uredniku in Pirčevim! — Stanka Persič

ELIZABETH DOWNS, S. A. — Dolgo se že nisem oglasila. Čas je spet, da poravnam naročnino.

Ko smo živeli še v Whyalli, sem včasih kaj napisala o naši mali slovenski skupini, zdaj že bivši. Ni je več, smo se kar razkropili. Tu v Adelaidi pa nima pomena pisati o uspehih in neuspehih — saj Vam drugi poročajo. (Urednik protestira in apelira na gospo Marto, naj se od časa do časa oglasi in kaj pove o Adelaidi!)

Vesela dogajanja v samostojni rodni domovini Slo-

SLOVENIAN FUNERAL SERVICE

Funerals of Distinction

A.F.D.A.

Tel: 724 5408

17 Railway Parade Fairfield 2165

Fax: 728 2253

Sydneyskim Slovincem v času žalovanja 24 ur dnevno na uslugo: v velikem Sydneyu, na deželi, v Canberri A.C.T., kakor tudi pri meddržavnih ali prekomorskih prevozih pokojnih.

veniji so nam dala veselje in korajžo, saj smo priznani kot narod in ne samo kot gotova skupina. Prav to pa nam tu še ne gre v glavo. Mnogi tega enostavno ne jemljejo resno. Še bolj žalostno pa je, ko se naši ljudje tukaj nezdravo pripravajo, kar v gotovih primerih skoraj meji na sovraštvo. Doma si ljudje raznih mišljenj podajajo roko, tu pa prav pogosto užaljeni mečemo drugemu polena pod nogo. Nismo vsi enaki kot prsti na roki niso. Lahko in prav bi bilo, da si podamo roke v spravo — a ta tako lepa slovenska beseda je pri mnogih še vedno prezirana. Kar se Janezek nauči, to Janez zna, pravi star pregovor. Mnogim je žal v srcu še tisto, kar so jih v šoli in po šoli učili po vojni. Sprava res ni lahka, a bi se dala izvesti. Treba je razumeti zgodbo na obeh straneh, pa imeti dobro voljo. Bolj moramo gledati na to, kaj nas družijo, ne kaj nas razdvaja.

Nikogar nimam namena žaliti s temi besedami, a vsak naj si sam izpraša vest in popravi zamujeno.

Za konec naj izrazim srčno željo, da bi le prišel čas, ko bi rekli drug drugemu: Oprosti! Začnimo znova z združenimi močmi!

Tele misli so privrele iz srca, morda bo prostor tudi zanje:

Podajmo si, bratje in sestre, roké,
saj bije v nas dobro slovensko srce;
prisluhnimo malo vesti slabotni,
saj nismo iz skale in steber pohotni.
Prilijmo še olja na iskro plamena.
srce ki kljubuje, postane naj pena!
Sinovi smo, hčere slovenske krvi:
v srcih slovenskih ponos naj brsti,
sklenimo še danes, četudi s težavo:
prožimo vsem roko v spravo!

S slovenskimi pozdravi! — Marta Zrim

PARRAMATTA, N.S.W. — Ob veliki izgubi ljubelega moža in dobrega očeta, + JOŽETA LIPEC, bi se rada v imenu naše družine iskreno zahvalila vsem, ki so sočustvovali z nami v težkih dnevih velike žalosti. Hvala za vsako pomoč, za ustne in pismene izreke sožalja, za poklone cvetja, zlasti pa za udeležbo pri molitvi rožnega venca, pri pogrebni maši in pogrebu. Res lepo število prijateljev in znancev je sprejelo dragega Jožeta na zadnji poti. Zahvala za lepo petje tako v cerkvi kot na pokopališču.

Posebna zahvala patroma čč. Valerijanu in Davidu in ministrantu Robertu, vsem sorodnikom in najbližnjim prijateljem za sleherno oporo in tolažbo.

Tebi, ljubi mož Jože in dobri oče, pa naš topli spomin: ostal boš in živel v naših srcih. Počivaj v božjem miru pri Bogu!

Žalujoča žena Marija
in hčerke Sonja, Irena in Mary

Melbournskim Slovincem se priporoča
KAMNOSEŠKO PODJETJE

LUCIANO VERGA & SONS
ALDO and JOE
MEMORIALS P/L

10 BANCELL STREET,
CAMPBELLFIELD, VIC. 3061

Tel.:
259 1179
A.H.: 470 4095

REŠITEV Dopolnilnice aprilske številke:

1. koleno;
2. majnik;
3. služba;
4. čebula;
5. križec;
6. Detela;
7. slepar;
8. dolina;
9. vejica;
10. krmilo;
11. krivda;
12. sosedi;
13. Polona;
14. brivec.

Tretja vrsta črk od zgoraj navzdol se glasi: LJUBI-TELJ MISLI.

Rešitev so poslali: Jože Grilj, Ivanka Študent, Jože Krištof, Ivanka Krempf, Ivan Podlesnik, Barbara Bog-nar. Izžrebana je bila Ivanka Študent.

BALCATTI, W. A. — Najprej lepo pozdravljeni! Preteklo leto sem bila s soprogom Štefanom na obisku v Sloveniji po dolgih devetintridesetih letih. Lepo je bilo, da smo se srečali s sorodniki, znanci in prijatelji po tolikem času. Veliko smo se imeli pogovoriti.

Moje sestrične in bratranec doma v Sloveniji, pa tudi Marija, poročena v Franciji, so me prosili, če bi na kakšen način zvedela za njihovega brata Jožefa Pugelj. Rojen je bil na Velikem Brdu, pošta Ilirska Bistrica.

Melbournskim rojakom je na uslugo

ZOBNI TEHNIK — DENTAL TECHNICIAN
LUBI PIRNAT

18 WRIDGWAY AVE., BURWOOD, Vic.

Telefon: 808 4159

Izdelava umetnega zobovja in vsa popravila.

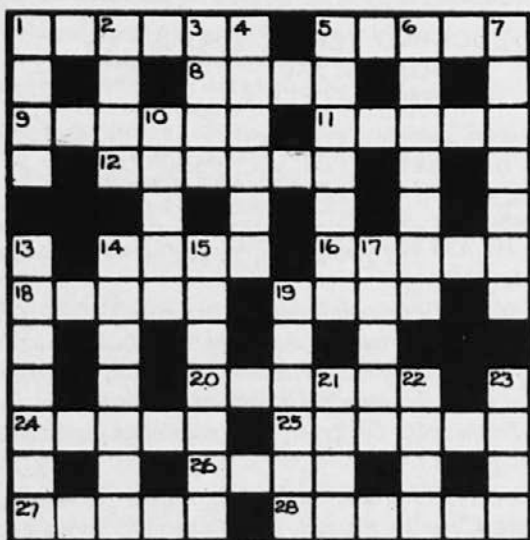
Full denture service and repairs.

DO YOU NEED A GOOD PLUMBER?
POTREBUJETE KLEPARJA,
VODNEGA ALI PLINSKEGA
INSTALATERJA?

Rojakom Melbourne in okolice
se priporoča in je na uslugo
JOŽE ŽUGIČ,

5 Waverley Ave., E.Kew - Tel.: 817 3631

Križanka (Ivanka Žabkar)

ca. Njegov naslov v Tasmaniji je: Gould's Country, Tasmania 7216. Že dolga leta se ni oglasil domačim, pa bi tako radi imeli kak glas od njega ali o njem.

Po vrnitvi v Perth sem bratrancu v Tasmanijo pisala, pa mi ni odpisal. Pismo pa je le kdo moral sprejeti, ker se ni vrnilo. Iskala sem njegovo ime po tasmanski telefonski knjigi, pa ga nisem našla. Zato se zdaj obračam na Misli in preko njih na dobre ljudi. Morda ga kdo pozna ali kaj ve o njem.

Z najlepšimi pozdravi – Danica Plej

Teta je dala Tončku bonbone in mu naročila, naj jih z mlajšo sestrico pošteno razdeli.

Tonček je naštel deset bonbonov sebi, sestrici pa jih je dal samo šest. Teta je opazila in fanta pokregala: "Kaj sem ti naročila? Ali ne znaš šteti?"

Tonček pa: "Jaz že, Anica pa še ne."

Katehet: "Kakšno kazen je Bog naložil Adamu, ker je jedel od prepovedanega drevesa?"

Francek: "Jaz vem. Poročiti se je moral z Evo."

HEIDELBERG CABINETS PTY. LTD.

FRANK ARNUŠ

Prporočamo se melbournskim rojakom za izdelavo kuhinjskih omar in drugega pohištva po zmerni ceni.

7 LONGVIEW COURT,
THOMASTOWN 3074
(Bundoora Industrial Park)

TEL.: 465 0263
A.H.: 459 7275

Vodoravno: 1. mesec v letu (v slovenskem izrazu); 5. na kup stresam; 8. telesna poškodba; 9. last enega bližnjih sorodnikov; 11. žensko ime; 12. šolska potreščina; 14. ena izmed barv; 16. vrtna cvetlica; 18. zapreke; 19. gozdna žival; 20. dolžnosti; 24. moč burje nakazana v tem glagolu; 25. oseba, ki se nepoklicno ukvarja; 26. oblika las; 27. dodatek k gotovi hrani; 28. tropični sadež.

Navpično: 1. je užitna ali pa strupena; 2. poklic v zvezi s časom; 3. bog ljubezni v grški mitologiji; 4. običaj, nekaj stalnega; 5. puščavnik, ne mara za družbo; 6. zapravljanje; 7. teman, v mrak se pogreza; 10. divja žival; 13. ne zastarelo; 14. knjiga vseh knjig; 15. necepljena jablana ali hruška; 17. čistoča; 19. povrtnina; 21. preroško znamenje; 22. plin brez barve in vonja (vrsta ogljikovega vodika); 23. ogenj, ki ni brez pomena.

Rešitev pošljite do 10. junija na uredništvo.

PA SPET NEKAJ UVOŽENEGA IZ REPUBLIKE SLOVENIJE

- + Bolj ko jih kujemo v zvezde, bolj je mračno.
- + Besede so temeljni kamen za zidanje gradov v oblake.
- + Kako bomo zagrizli v sončno prihodnost, ko pa nam v želodcu leži še neprebavljena preteklost!
- + Domovina vam bo večno hvaležna za tisto, česar zanjo ne boste več storili.
- + Če so dolžni nedolžni, ni čudno, da smo nedolžni dolžni.
- + Imel sem prav. Ali mislite, da mi bodo to lahko odpustili?
- + Direktor: Res so hudi časi. Vsak dan teže ugotovim od kod veter piha.
- + Najbolj trdoživi so tisti z najmehkejšimi hrbtnicami.
- + Zanimivo je, koliko jih je pripravljenih nadomestiti nenadomestljive.
- + Dobro je, da mladina ne ve, kaj vse so nam v preteklosti obljubljali.
- + Denar odpira vrata in zapira usta.
- + Vsi smo enaki. Ali res noče biti nihče malo boljši?
- + Le kako bi mogla biti oblast v rokah delavcev, saj morajo imeti oni roke proste, da lahko delajo.

Ko na trkanje odpre hišna vrata. – "Klavir sem prišel uglasti." – "Kako? Saj vas vendar nisem klical." – "Vi ne, ampak vaš sosed."

HOJA ZA KRISTUSOM – Knjižica je v obliki molitvenika in obsega nesmrtnne spise Tomaža Kempčana. Cena 5 dolarjev.

KRISTJAN MOLI je naslov molitvenika vredne vsebine na 305 straneh. Cena 5 dolarjev.

LUČ V ŽIVLJENJE je molitvenik z velikimi črkami za ostarele, ki so jim opešale oči. Cena 10 dolarjev.

VSE POTI – V tekoči vezani besedi izražena topla razmišljanja je napisala v Melbournu Draga Gelt. Od vsake knjige gre en dolar za Dom počitka m. Romane v Kew. Cena 15 dolarjev.

DREAMS VISIONS – Cankarjeva knjiga "Podobe iz sanj" v odličnem angleškem prevodu. Slovenian Research Center of USA. Lepo darilo angleško govoreči osebi. Cena 11 dolarjev.

WHISPER – Anglesko-slovenske pesmi Danijele Hliš. – Cena 10 dol.

MEN WHO BUILT THE SNOWY – O življenju ob graditvi Snowy Mountains projekta napisal v angleščini Ivan Kobal. Cena 8 dolarjev.

THE GLIMMER OF HOPE (Svit upanja) – Izšla v angleškem jeziku v samozaložbi pisca Jožeta Komidarja, N. S. W. Obsega spomine na Loško dolino med revolucijo in razmišlja o komunizmu. Cena 6 dolarjev.

ČASOMER ŽIVLJENJA – Avtobiografska razmišljanja je napisal Lev Detela, Avstrija. Knjiga je izšla v Argentini. Cena 13. dolarjev.

CELJSKE MOHORJEVKE 1993 so pošle, imamo pa še **CELOVŠKE** (40 dolarjev) in **GORIŠKE** (40 dolarjev) **MOHORJEVKE**. Odlične knjige, vredne branja. Mohorjeva družba praznuje letos že 140 letnico.

Imamo še več drugih knjig iz rodne domovine, zamejstva in zdomstva

LEPOTE SLOVENSКИH CERKVA je monumentalna knjiga z 283 čudovitimi barvnimi posnetki. Avtor fotografij je Jože Anderlič, besedilo pa je napisal dr. M. Zadnikar. Kupi jo, da bo postala tvoj družinski zaklad, ki ga boš s ponosom pokazal obiskovalcem druge narodnosti. Cena 49 dolarjev.

PRATIKA 1993 Celjske Mohorjeve družbe je na razpolago za res skromnih pet dolarjev.

SLOVENSKO-AVSTRALSKO DRUŠTVO CANBERRA Inc.

pozdravlja vse rojake
in bralce MISLI
s prsrčnim vabilom:
**KADAR SE MUDITE
V CANBERRI,
OBIŠČITE NAS!**

Vsem rojakom in njih prijateljem sporočamo: naš DOM, poznan pod imenom TRIGLAV, na Irwing Street, PHILLIP (CANBERRA), A. C. T., je odprt gostom vsak dan (vključno sobote, nedelje in praznike, razen velikega petka in večera božične vigilije) od 11.30 a.m. do 11.45 p.m.

Naš bar je odprt od 11.30 dopoldan dnevno ter nudi tudi številne slovenske pijače. Kuhinja servira okusno domače pripravljeno hrano vsak dan od šestih do devetih zvečer, ob nedeljah pa tudi od poldne do druge ure in od šeste ure zvečer.

KADAR SE MUDITE V CANBERRI – DOBRODOŠLI V SLOVENSKEM DOMU!

Pri nas Vam bo tudi vselej kdo na razpolago za razne informacije o Canberri in okolici.

Naša telefonska številka: (062) 82 1083.

GROUPS FOR SLOVENIJA

We have been organising groups to Slovenija
since 1982.

DONVALE TRAVEL

1042—1044 Doncaster Road,
EAST DONCASTER, Victoria 3109

Telefon: 842 5666

Lic. No:
30218

SLOVENIJA VAS PRIČAKUJE!

ENROL NOW FOR TWO ECONOMICAL GROUPS:

9 / 6 / 93 and 23 / 6 / 93

PRIGLASITE SE SEDAJ ZA SKUPNO POTOVANJE:

9 / 6 / 93 in 23 / 6 / 93

Zelo dobre ekonomske prilike
za obisk lepe Slovenije
in vseh strani sveta . . .

*Pokličite ali obiščite naš urad za podrobnejša pojasnila,
da Vam lahko pomagamo pravočasno dobiti potni list in potrebne vize!*

Ne pozabite, da je že od leta
1952 ime GREGORICH dobro
poznano in na uslugo vsem, ki
se odpravljajo na potovanje!
PRIDEMO TUDI NA DOM!

ERIC IVAN GREGORICH
DONVALE TRAVEL

1042—1044 Doncaster Road,
EAST DONCASTER, Vic. 3109
Telefon: 842 5666